

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΑΤΡΟ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ

ΑΠΡΟΟΠΤΗ
ΕΠΙΘΕΣΗ

Νύχτα φοβερή!
Τροπική μπό-
ρα έχει ξεσπάσει
στην άπέραντη κι' άγρια Ζούγ-
κλα! Ουρανός κατάμαντρος! Κα-
ταρράχτες νερού ξεχύνονται!
Έκτυφλωτικές άστραπές κάνουν
τή νύχτα, μέρα. Τρομαχτικοί
κεραυνοί συνταράζουν γή κι' ού-
ρανό!

Θεριά, πουλιά και φίδια, έ-
χουν λουφάξει στις φωλιές τους.
Ψυχή-ζωντανή δεν θά τολμούσε
νά ξεμυτίσει έξω.

Κι' όμως! Μιά παράξενη σκιά

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

γλυστράει ανά-
μεσα στους κορ-
μούς των γι-
γαντόσωμων
δέντρων.

Στό φώς της πρώτης άστρα-
πής ή σκιά γίνεται πανώρια λευ-
κή γυναίκα. Κυττάξε την:

Είναι ή Τζέιν. 'Η σατανική
συντρόφισσα του Ταρζάν. 'Η παν-
τοδύναμη 'Αρχόντισσα της Ζούγ-
κλας.

Βρίσκεται σέ κακά χάλια! 'Η
βροχή την έχει ποτίσει μέχρι τό
κόκαλο. Τά πόδια μέχρι γό-
νατο στις λάσπες.

Προχωρεί βιαστική. Τραβάει,

κατά τὸ βορριά...

Γύρω της χαλασμός κόσμου !
Μπόρα, ἀστραπές, κεραυνοί !
Τίποτα δὲν τὴν τρομάζει. Προχω-
ρεῖ ἀκλόνητη. Κάτι πολὺ σοβαρὸ
θὰ συμβαίνει !...

Φτάνει τώρα στὰ χαλάσματα
ἀρχαίου ναοῦ. Σταματᾷ στ' ἄ-
νοιγμα σκοτεινῆς καταπαχτῆς.
Σκύβει. Ἡ φωνή της ἀντηχεῖ
πιο ἄγρια κι' ἀπ' τοὺς κεραυ-
νοὺς.

— Νάχρα-Ντούου ! Νάχρα-
Ντούου !...

Ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ χω-
ματένια σκαλοπάτια. Φτάνει βα-
θεῖα κάτω. Στὸ τρομαχτικὸ ἄν-
τρο τοῦ τερατόμορφου μονό-
φθαλμου μάγου.

Τρία λυχνάκια φωτίζουν τὸ
μακάβριο ἐσωτερικόν.

Βαλσαμωμένα φίδια στοὺς τοί-
χους. Ἄλλα ζωντανὰ στὸ ὑγρὸ
χωματένιο δάπεδο. Ἀμέτρητες
νεκροκεφαλές σκορπισμένες κά-
τω. Ὁ ἀπαίσιος μάγος ξαπλωμέ-
νος πάνω σ' αὐτές. Ἐχει ξυπνήσει.

Τὸ πράσινο μάτι του προβο-
λέας. Φωτίζει τὴν ἀναπάντεχη
ἐπισκέπτρια. Τὸ τερατόμορφο
πρόσωπο τοῦ Νάχρα — Ντού
λάμπει ἀπὸ ἄγρια χαρὰ. Καγχά-
ζει :

— Χά, χά, χά !... Τί ζητάει τὸ
τρυφερὸ ξαρκάδι στὴ φωλιά τοῦ
γερολιονταριοῦ ;

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας
νοιώθει τὸ αἷμα της νὰ παγώνει.
Κάνει κουράγιο. Τὸν κυττάζει
θαρρετά :

— Παντοδύναμε Νάχρα — Ντού !
Ἦρθα νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ με-
γάλη χάρη... Ἄν μοῦ τὴν κάνεις,
θὰ σοῦ χαρίσω τὴν ἀγάπη μου !

Θὰ γίνω σκλάβος σου παντοτεινῇ !..

Ἄς γυρίσουμε λίγες ὥρες
πίσω...

Βρισκόμαστε τώρα στὴ σπηλιὰ
τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Μπέϊμπυ, ἡ
Χουχού, κοιμοῦνται βαθιά.

Ὁ οὐρανὸς ἔξω μαῦρος. Συν-
νεφιασμένος. Ἡ τρομαχτικὴ μπό-
ρα δὲν ἔχει ξεσπάσει ἀκόμα...

Στὴν πρώτη μακρυνὴ βροντή,
ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ξυ-
πνάει. Ρίχνει ἀνήσυχη ματιὰ
πλάϊ του. Ἡ Τζέϊν λείπει.

Πετιέται ὀρθὸς. Ξυπνάει τὸν
Μπέϊμπυ, τὴ Χουχού :

— Ποῦ εἶναι ἡ μητέρα σου ;
Ποῦ πῆγε ἡ κυρά σου ;

Ὁ Μπέϊμπυ βγάζει τὰ γαλιά.
Τρίβει τὰ μάτια. Χασμουριέται :

— Δὲν εἶδα, μπαμπά !.. Ὅταν
κοιμᾶμαι ἔχω... κλειστὰ τὰ μά-
τια μου !

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία τα-
κτοποιεῖ τὸ κοιμικὸ τσουλούφι
της.

— Καλὲ μὴ κάνεις ἔτσι, κύριε
Τέτοιε μου ! Μπορεῖ νὰ δίψασε ἡ
κυρά. Νὰ πῆγε στὴν πηγὴ πρὸς
νεροῦ της. Μὲ συγχωρεῖτε κιό-
λας !

Στὸ μετὰξὺ ἡ μπόρα ἀρχίζει
νὰ ξεσπάει. Οἱ βροντὲς ἀκού-
γονται πιο κοντά. Οἱ ἀστραπὲς
φωτίζουν τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπη-
λιάς !

Ὁ Ταρζάν βγαίνει ἔξω :

— Τζέεεϊν ! Τζέεεεϊν !..

Καμμιά ἀπόκριση.

Οἱ καταρράχτες τοῦ οὐανοῦ
ἔχουν ἀνοίξει τώρα. Τ' ἀστρο-
πελέκια χτυποῦν τίς κορφὰς τῶν
γύρω δέντρων...

Ἡ τροπικὴ μπόρα βρίσκεται

σ' όλο τὸ τρομαχτικὸ μεγαλειότης!

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας στιγμὴ δὲν διστάζει... Χύνεται σὰν τρελλὸς στὸ σκοτάδι... Τρέχει σὰν βρυκόλακας στὸ χαλασμὸ τῆς τρομερῆς νύχτας!

Ἡ βροντερὴ φωνὴ του σκεπάζει τώρα τοὺς κεραυνούς:

— Τζέεεεϊν!.. Τζέεεεεϊν!..

ΧΑΡΟΥΜΕΝΕΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

Πετάμε γρήγορα στὴν κορφὴ τοῦ ψηλοῦ βραχώδικο βουνοῦ. Οἱ φτεροῦγες τῆς φαντασίας μας γίνονται... μούσκεμμα. Τὶς τινάζουμε. Μπαίνουμε στὴ σπηλιὰ τοῦ Γκαοῦ.

Μεσάνυχτα πιά! Ἡ τροπικὴ μπόρα συνεχίζεται. Οἱ κεραυνοὶ δίνουν τρομαχτικὴ συναυλία πάνω ἀπ' τὰ περήφανα βράχια.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας, ἡ Ταταμπού, ὁ Ποκοπίκο, εἶναι ξύπνιοι. Χαρούμενοι.

Ἡ πανώρια ἑλληνίδα κάνει παράξενες ἐτοιμασίες: Καθαρίζει τὴ σπηλιὰ. Τακτοποιεῖ κάθε τι ποὺ βρίσκεται μέσα σ' αὐτή.

Ἀπὸ μαλακὰ ξερὰ χορτάρια ἐτοιμάζει εὐρύχωρα στρωσιδία...

Ὁ Γκαοῦ κάθεται σὲ μιὰ γωνιά. Παρακολουθεῖ τὴν ἀγαπημένη του. Ἡ ἔκφρασή του δείχνει ἀπέραντη εὐτυχία.

Πλάι του ὁ τρομερὸς Ποκοπίκο. Παρακολουθεῖ κι' αὐτὸς τὴν Ταταμπού. Φαίνεται βαρὺς. Συννεφιασμένος.

— Τὸ λοιπὸν, κυρὰ Τέτοια μου, ξέρεις τίποτα; Ἀρχίζω νὰ ζηλεύω. Καιρὸς εἶναι ν' ἀποκα-

Τὰ βράχια γλιστρᾶνε ἀπὸ τὴ βροχή. Ὁ Ποκοπίκο παραπατάει. Γκρεμίζεται στὸ βέραθρο!

τασταθῶ κι' ἐλόγου μου. Τὶ λές γιὰ τὴ Χουχού; Νοστιμούλα δὲν εἶναι, τρομάρα της; Τὶ γνώμη ἔχεις; Νὰ τὴν παντρευτῶ νὰ πᾶι στὸ διάβολο;

Ἡ πανώρια μελαψὴ Ἑλληνίδα γελάει:

— Καὶ βέβαια νὰ τὴν πάρεις, Ποκοπίκο. Αὐριο ἐγὼ κι' ὁ Γκαοῦ θὰ παντρευτοῦμε... Σὲ τρεῖς μέρες θὰ φύγουμε ἀπ' τὴ Ζούγκλα. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μείνεις μονάχος. Πρέπει ν' ἀποκτήσεις σύντροφο... Ἡ Χουχού εἶναι καλόκαρδη κοπέλλα. Εὐγενικιά, λεπτή...

Ὁ νάνος ἔχει ἀντίρρηση:

— Τὶ λεπτὴ, κυρὰ... μελλονόμ

φα μου! Αὐτὴ εἶναι σὰν κουμπαράς πρῶτος !

— Ἄλλο θέλω νὰ πῶ. Ἡ Χουχού εἶναι λεπτή στοὺς τρόπους. Εὐγενικιά...

— Τώρα μάλιστα! Ἡ εὐγένεια τρέχει ἀπ' τὰ μπατζάκια της. Καὶ νὰ φτερνισθεῖ, «μὲ συγχωρεῖτε κιόλας» λέει!

Ἡ Ταταμποὺ κάνει πὼς θυμώνει:

— Τότε κανόνισε ὅπως καταλαβαίνεις. Μὴ μὲ ρωτᾷς...

Ὁ Ποκοπικό γυρίζει στὸν Γκαοῦρ:

— Δὲ μοῦ λές, κύριε Μαντράχαλε...

— Τί;

— Λογαριάζετε μετὰ τοὺς γάμους σας ν' ἀμολήσετε μελάνι;

— Θὰ φύγουμε Ποκοπικό...

— Γιὰ ποῦ ἂν ἐπιτρέπεται;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας σηκώνει περήφανα τὸ κεφάλι. Τὰ μάτια του λάμπουν καράξανα:

— Θὰ πᾶμε στὴν Ἑλλάδα! Στὴ δοξασμένη κι' ἀθάνατη Πατριδα μας! Ἐκεῖ θὰ ζήσουμε πιά! Ἐκεῖ θὰ πεθάνουμε!

Ὁ «Κυνηγὸς ἀγρίων κονιζλῶν» γίνεται μπαρούτι:

— Καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε πὼς θὰ πᾶτε μονάχοι; Χαρά στὸ κουράγιο σας! Ξέρετε βρέ, τί θηρία ἔχει στὴν Ἑλλάδα; Τόσοσα μεγάλα! Μιά μπουνιά θὰ σᾶς κάνουνε, φουκαριάρικα! Ἐγὼ ὁ Ἀντρακλας ὁ δυσθεόρατος θὰ σᾶς προστατεύω. Ἀμέεε!

Ἡ Κόρη τῆς Ζούγκλας χαμογελάει:

— Θέλεις λοιπὸν νᾶρθεις μαζί μας; Τόσο τὸ καλύτερο! Μὰ τότε ποῦ θ' ἀφήσεις τὴ Χουχού;

»Πρέπει πρῶτα νὰ τὴν πατρευτεῖς...

Ὁ Ποκοπικό κουνάει τὸ κεφάλι:

— Τὶ νὰ γίνεῃ... Θὰ τὴ στεφανώθῃ τὴ ρημάδα! Κρίμας τὰ νειάτα καὶ τὴ λεβεντιά μου!

— Μπράβο! Θὰ τὴν ἀγαπᾷς ὁμῶς πάντα. Δὲν θὰ τὴν ἀποχωριστεῖς ποτέ!

— Οὐδέποτε! Θὰ τὴν κρεμάσω φούντα στὴ χατζάρα μου!

Ἀς διακόψουμε γιὰ λίγο τὴν ἱστορία μας.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποὺ θὰ παντρευτοῦν. Χθὲς τὸ σούρουπο πῆραν ξαφνικά τὴν ἀπόφαση. Ὑστερα θὰ φύγουν γιὰ τὴν λατρευτὴ τους πατριδα. Τὴν Ἑλλάδα.

Ἀμέσως τρέχουν χαρούμενοι. Φτάνουν στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Λένε τὴν ἀπόφασή τους.

Ὁ Ταρζάν ἐνθουσιάζεται. Τοὺς ἀγκαλιάζει. Τοὺς φιλάει δακρυσμένος ἀπὸ χαρά.

Ἡ Τζέιν πασχίζει νὰ κάνει τὸ ἴδιο. Τὰ ψευτοκαταφέρνει. Φιλάει κι' αὐτὴ τὸν Γκαοῦρ. Τὴν Ταταμπού.

— Μὲ τὸ καλὸ! Σᾶς εὐχομαι κάθε χαρά. Κάθε εὐτυχία!

Ταντόχρονα τὰ γατίσια μάτια της σκοτεινιάζουν. Τὸ σαράκι τῆς ζήλειας ἀρχίζει νὰ τρώει τὰ σώθικά της.

Ὅμως εἶναι μεγάλη ὑποκρίτρια. Κανένας δὲν καταλαβαίνει τίποτα.

Κάνει καὶ μιὰ πρόταση:

— Θὰ σᾶς στεφανώσω ἐγὼ! Ὅ,τι ἔγιν' ἔγινε. Συχωρεμένη νᾶ-

μαί! Τὰ λάθη γὰρ τοὺς ἀνθρώ-
πους εἶναι...

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμποὺ
ἔχουν χερσὶ καρδιά. Δέχονται
χαρούμενοι τὴν πρότασιν.

Καλοὺν τὸν Ταρζάν καὶ τὴν
Τζέιν :

— Σὰς περιμένουμε αὔριο στὸ
βουνό μας. ‘Ο ἱερέας τοῦ θεοῦ
Κράουμπα θὰ εὐλογήσῃ τὸ γά-
μο μας...

‘Η Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας
τάζει :

— Θὰ σὰς κάνω καὶ μιὰ ἐκ-
πληξί. Μιὰ μεγάλη ἐκπληξί!

‘Ο μελαψὸς γίγαντας κι’ ἡ
πανώρια Ἑλληνίδα ξαναγυρίζουν
στὸ βουνό τους. Ἀρχίζουν μὲ
βιάσιν τίς ἐτοιμασίες...

Βραδυάζει. Συνεχίζουν καὶ τὴ
νύχτα.

Ἀργὰ ξεσπάει ἡ τρομαχτικὴ
μπόρα ποὺ εἶδαμε...

Συνεχίζουμε τώρα τὴν ἱστο-
ρίαν μας.

Ἀκούσαμε τὸν Ποκοπίκο ν’
ἀποκρίνεται στὴν Ταταμπού :

— Οὐδέποτε! Θὰ τὴν κρεμά-
σω φούντα στὴ χατζάρα μου!

Τὴν ἴδια στιγμὴ παράξενος
θόρυβος ἀκούγεται ἔξω... Ταυτό-
χρονα σχεδὸν στ’ ἄνοιγμα τῆς
σπηλιᾶς παρουσιάζεται γιγαντό-
σωμη οὐα.

Στὴ λάμψη τῆς πρώτης ἀστρα-
πῆς τὴν ἀναγνωρίζουν. Εἶναι ὁ
Ταρζάν!

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
βρίσκεται σὲ κακὰ γάλια. Βρεμ-
μένος μέχρι κόκαλο. Ἐξαντλη-
μένος. Λαχανιασμένος. Ἐτοι-
μος νὰ σωριαστεῖ χάμω.

‘Ο Γκαούρ μ’ ἓνα πήδημα
βρίσκεται κοντὰ του :

— Ἀδελφέ μου! Τί σοῦ συμ-
βαίνει;

Τὸν φέρνει μέσα.

‘Η Ταταμποὺ δείχνει τὰ στροφ-
οῖδια κάτω. Ἀὐτὰ πούχει ἐτοι-
μάσει γιὰ νυφικὸ τοὺς κρεβάτι :

— Ἐάπλωσε Ταρζάν... Ἐάπλω-
σε νὰ ξαποστάσεις!...

‘Ο Ποκοπίκο κυττάζει μὲ κέ-
φι τὸ λευκὸ γίγαντα :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ
μου! Σὰν τὴν... ἐν Σαλαμίνι
ναυμαχία κατάντησες!

‘Ο ἀρχοντας τῆς Ζουγκλας
δὲν δέχεται νὰ ξαπλώσῃ :

— Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέ-
σως Γκαούρ. Κάτι τρομερὸ συμ-
βαίνει. ‘Η Τζέιν δὲν βρίσκεται
στὴ σπηλιὰ μας. Ἐξαφανίστηκε
ἀπόψε. Μέσα στὸ κακὸ καὶ στὸ
χαλασιμὸ τῆς τραγικῆς νύχτας.

‘Ο ὑπέροχος Ἑλληνας δὲν δι-
στάζει στιγμὴ.

Ξεχνάει τὸ γάμο του. Τὴν
ἀνείπωτη εὐτυχία ποὺ σὲ λίγες
ὥρες πρόκειται νὰ δοκιμάσῃ.

— Πάμε ἀδελφέ μου! Μὴ
στενοχωριέσαι. Θὰ τὴ βροῦμε.
Θὰ τὴ σώσουμε.

Τυχαία πέφτει τὸ βλέμμα του
στὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς
πανώριας Ταταμπού. Εἶναι βουρ-
χωμένα.

‘Ο Γκαούρ συνέρχεται :

— Καταλαβαίνω, Ταταμπού..
Δίκιο ἔχεις... Σὲ λίγες ὥρες θὰ
γίνει ὁ γάμος μας. Δὲν θάπρεπε
νὰ φύγω... Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ
γίνει ἀλλοιῶς!...

‘Η Κόρη τῆς Ζούγκλας δικη-
λογεῖται :

— Συγγώρεσέ με, ἀγαπημένε
μου! Εἶναι φυσικὸ νὰ δακρῶσω...
Τόσα χρόνια ὀνειρευόμουν καὶ
περίμενα τὴν εὐτυχισμένην στιγμὴ :

‘Ο Ταρζάν κουνάει τὸ κεφάλι του :

— **Κακομοίρη Γκαούρ !** ‘Η καλωσύνη σου ξεπερνάει τὴ βλακεία !

Νὰ γίνουμε ταίρι!... ‘Ομως δὲν θέλω νὰ σὲ κρατήσω. Ένας ἄνθρωπος κινδυνεύει, Πρέπει νὰ τρέξεις. Νὰ τὸν σώσεις... Τί σημασία ἔχει ἂν εἶναι ἐχθρὸς μας!

‘Ο Ταρζάν δαγκώνει τὰ χεῖλιά του :

— Εὐχαριστῶ Γκαούρ. Μεῖνε κοντὰ στὴ συντροφισσά σου. Θὰ ψάξω μονάχος!

Γυρίζει ἀμέσως. Προχωρεῖ γιὰ τ’ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς.

‘Ο μελαψὸς γίγαντας τὸν προφταίνει :

— ‘Οχι. Θὰ σὲ βοηθήσω. Θὰ

πάμε μαζί...

Στρίβει τὸ κεφάλι. Ρίχνει θυμωμένη ματιὰ στὴν πανώρια Κόρη:

— Λυπᾶμαι... Αὐτὴ τὴ μορὰ δὲν φέρθηκες σὰν ‘Ελληνίδα ! Σὰν Ταταμπού !

Τραβάει τὸν Ταρζάν. Βγαίνουν ἀπ’ τὴ σπηλιά. ‘Η τροπικὴ μπόρα ἔχει κοπάσει κάπως. Ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν τὰ τρομαχτικὰ βράχια τοῦ θεόρατου βουνοῦ.

‘Η Ταταμπού συναισθάνεται τὸ λάθος της. Πέφτει μὲ συντριβὴ στὰ νυφικὰ στρωσιδία. Ξεσπάει σ’ ἀκράτητους λιγμούς.

‘Ο Ποκοπίκο σκύβει. Τῆς χαϊδεύει τὰ ἐβένινα σγονερά μαλλιά !

— Κουράγιο Ταταμπούκα μου... Ἄν τὰ χάλασες μὲ τὸν Μαντράχαλο, μὴ φοβάσαι. Δὲν θὰ μείνεις στὸ ράφι. Ἐγὼ εἰμ’ ἐδῶ. Ἄντρακλας δυσθεόρατος, μοβόρος κι’ ἀνοιχτόκαρδος, ὀλέ!

Ἀμέσως βγαίνει ἀπ’ τὴ σπηλιά. Τρέχει. Πηδάει τὰ βράχια σὰν τσακάλι. Βιάζεται νὰ φτάσει τοὺς δύο γίγαντες!

Ἀλίμονο! Οἱ πέτρες βρεμμένες. Γλιστερές.

‘Ο ἄμοιρος νάνος γρήγορα παραπατάει.. Γκρεμίζεται στὸ βάραθρο.

Καθὼς πέφτει, χτυπάει ἀπὸ βράχο σὲ βράχο. Στριγγλίζει σπαραχτικά:

— Βαρᾶτε βιολιτζηδέες!

Φωνάζει καὶ στὸν Γκαούρ, στὸν Ταρζάν:

— Στὴν πάντε βρέεεεεε ! Θὰ σᾶς πιάσω κανένα κεφάλι!

ΤΟ ΦΙΑΤΡΟ »ΧΟΥΧΑΓΚΑ«

Ξαναγυρίζουμε στη Τζέιν. Τὴν ἀφήσαμε στὴν καταπακτὴ τοῦ μονόφθαλμου μάγου. Τὴ στιγμὴ πού λείπει:

— Παντοδύναμε Νάχρα-Ντοῦ! Ἦρθα νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ μεγάλη χάρη. Ἄν μοῦ τὴν κάνεις, θὰ σοῦ χαρίσω τὴν ἀγάπη μου. Θὰ γίνω σκλάβος σου παντοτεινῇ...

Ὁ ἀπαίσιος βρυνκόλακας τῆς Ζούγκλας χαμογελάει. Τὰ δόντια του μεγάλα. Μαυροκίτρινα. Σουβλερὰ σὰν τῆς ὀχιάς:

— Πές μου τί ζητᾷς... Θὰ σὲ βοηθήσω. Φτάνει νὰ κρατήσεις τὸ λόγο. Ἀλλοιῶς ἄσχημο θᾶναι τὸ τέλος σου!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τοῦ ἐξηγεῖ:

— Θέλω τὸ μαγικὸ φίλτρο «Χουχάγκα». Πρέπει νὰ τὸχω ἀμέσως τώρα. Καὶ πάλι μπορεῖ νὰ μὴ προφτάσω...

Ὁ Νάχρα-Ντοῦ καγχάζει:

— Χά, χά, χά!... Πολὺ φτηνὰ ἦρθες νὰ τ' ἀγοράσεις. Γιὰ χίλες σκλάβες σὰν καὶ σένα, δὲν θᾶδινα τρεῖς σταγόνες!

Ἡ Τζέιν τραβᾷ τὸ πιστόλι Τὸ προτείνει:

— Σκύλε Μάγο! Βρωμερὸ σκουλήκι! Τὸ πράσινο φαρμακερὸ μάτι σου δὲν μπορεῖ πιά νὰ μοῦ κάνει κακό. Δῶσε μου ἀμέσως τὸ φίλτρο Χουχάγκα. Ἀλλοιῶς πυρρωμένη σφαῖρα θὰ τρυπήσει τὴν καρδιά σου!

Ὁ τερατόμορφος Μάγος μαρμαρώνει Τὸ μοναδικὸ πράσινο μάτι του γουρλώνει ἀπὸ τρόμο. Ἀπὸ φόβου.

Δειλὸς ὥπως ὅλοι οἱ κακοῦρ-

γοι: Τρέμει γιὰ τὸ βρωμερὸ τομάρι του.

— Καλά... Θὰ σοῦ δώσω τὸ Χουχάγκα.

Σηκώνεται ἀργά. Προχωρεῖ σὲ κάποια σκοτεινὴ τρύπα. Οἱ νεκροκεφαλὲς τρίζουν ἀπαίσια κάτω ἀπ' τὰ γυμνά του ποδάρια!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας κρατᾷ πάντα ἑτοιμὸ τὸ πιστόλι τῆς.

Ὁ Νάχρα-Ντοῦ τῆς δίνει γρήγορα ἓνα μικροσκοπικὸ πῆλινον μπουκαλάκι.

Τὸ παίρνει μὲ λαχτάρα. Τ' ἀσφαλίζει σὲ κρυφὴ τσέπη τῆς προβιάς πού φορεῖ:

— Πές μου πὼς θὰ τὸ μεταχειριστῶ;

Τὸ πράσινο μάτι τοῦ Νάχρα-Ντοῦ λάμπει παράξενα!

— Νὰ δώσεις χρόνια θέλεις; Γιὰ νὰ πάρεις χρόνια;

— Καὶ τὸ ἔνα καὶ τὸ ἄλλο.

— Ἄκουσε λοιπόν: Κάθε σταγόνα τοῦ Χουχάγκα μέσα σὲ νερό, παίρνει δέκα χρόνια. Κάθε σταγόνα σὲ οἶνόπνευμα, δίνει δέκα χρόνια.

Ἡ Τζέιν δὲν τοῦχει καμμιὰ ἐμπιστοσύνη:

— Μοῦ λές τὴν ἀλήθεια, Νάχρας-Ντοῦ;

— Naί...

— Κάνε ὄρκο στὸν Ἄαραμ. Τὸν τρομερὸ θεὸ τῶν Μάγων. Ἀλλοιῶς σὲ σκοτώνω σὰν σκυλί!

Ὁ μονόφθαλμος βρυνκόλακας τρέμει νὰ δώσει ψεύτικο ὄρκο. Ὁμολογεῖ:

— Δὲν σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια. Σοῦ ὀρκίζομαι στὸ θεὸ Ἄαραμ πὼς σωστὸ εἶναι τ' ἀνάποδο: Μιὰ σταγόνα τοῦ Χουχάγκα σὲ

νερό, δίνει δέκα χρόνια. Σ' οϊνόπνευμα παίρνει δέκα χρόνια.

Ἡ Τζέιν τὸν ἀφήνει. Ἀνεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Φτάνει ἐπάνω.

Ὁ χαλασμός τοῦ κόσμου συνεχίζεται.

Πάλι δὲν δειλιάζει. Χύνεται σὰν τρελλή στὴ μπόρα! Στοὺς κεραυνούς! Προχωρεῖ κατὰ τὴ δύση. Θέλει, πρὶν ξυπνήσει ὁ Ταρζάν, νὰ ἔχει φθάσει στὴ σπηλιὰ τους.

Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου κοντοστέκεται. Ψάχνει στίς λάμπεις τῶν κεραυνῶν. Κάτι ζητάει νὰ βρεῖ.

Τέλος σταματάει. Βρίσκεται μπροστά σὲ βαρειά πέτρα. Τὴν ἀνασηκώνει μὲ κόπο, Ἀπὸ κάτω μικρὸ κοίλωμα. Ἐκεῖ ἔχει κρύψει δυὸ ἀτίμητα λαμπρὰ διαμάντια. Μεγάλα σάν/μῆλα!

Τὰ παίρνει βιαστική. Συνεχίζει τὸ δρόμο της. Φτάνει στὴ σπηλιὰ.

Ἡ τροπικὴ μπόρα ἀρχίζει νὰ κοπάζει.

Ἡ Χουχού τὴν ὑποδέχεται ἀνήσυχη:

— Καλὲ τέτοια νύχτα ξεπόρτισες κυρὰ Μαντάμα μου; Ὁ Ἀφέντης πήρε τὰ βουνά. Ψάχνει νὰ σὲ βρεῖ. Καλὴ γυρίστρα εἶσαι κι' ἐλόγου σου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ καλόκαρδος Μπέιμπυ στὸ βάθος τῆς σπηλιάς. Ροχαλίζει ἀνάσκελα!

Ἡ Τζέιν βγάζει γογγόρα τὸ μικροσκοπικὸ πῆλινο μπουνκαλάκι. Τὸ κρύβει στὴ ζώνη τῆς κοντόχοντρος πυγμιάς.

— Ἀκούσε Χουχού, Βλέπεις

αὐτὰ τὰ διαμάντια; Ἐγὼ ἄλλα δώδεκα τέτοια. Θὰ στὰ χαρίσω. Φτάνει νὰ κάνεις αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ: Ἀπ' τὸ φίλτρο ποὺ ἔχει τὸ μπουνκαλάκι, θὰ ρίξεις ἔξη σναγόνες στὸ νερὸ ποὺ θὰ πιεῖ ὁ Γκαούρ, Καὶ τρεῖς σταγόνες στὸ κονιάκ ποὺ θὰ πιεῖ ὁ Ταρζάν. Ἐσὺ θὰ πᾶς στὸ βραχῶδες βουνό. Ἐγὼ θὰ κάνω τὴν ἀρρωστη. Θὰ μείνω ἐδῶ. Πρόσεξε καλὰ. Θὰ τοὺς ποτίσεις μὲ τὸ φίλτρο πρὶν γίνῃ ὁ γάμος. Πρὶν ὁ Γκαούρ παντρευτεῖ τὴν Ταταμπού. Κατ'ἀλαβες; Καὶ κάτι ἄλλο: Λέξη δὲν θὰ βγεῖ ἀπ' τὸ στόμα σου. Ἀλλοιῶς τὸ βλέπεις τὸ πιστόλι μου. Θὰ σὲ ξαπλώσω χάμω νεκρή!

Ἡ Χουχού γουρλώνει τὰ μάτια:

— Θεὸς φυλάξει, κυρὰ Μαντάμα μου! Οὔτε γι' ἀστεῖο μὴ τὸ λές! Ἐπιτρέπεται νὰ πεθάνω... ἀνύπαντρη κοπέλλα; Τὰ κάλη μου τ' ἀφρόπλαστα τὸ χῶμα θὰ τὰ φάει; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀνθρώπινες παθημασιὲς ἀκούγοντ' ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ.

Ἡ σατανικὴ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας προφταίνει. Πέφτει γογγόρα στὰ στρωσίδια της. Κάνει τὴ βαριὰ ἀρρωστη.

ΠΟΥΛΙΑ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν, ὅπως εἶδαμε, κατεβαίνουν τὸ θεόρατο βραχῶδες βουνό. Πίσω τοὺς ἀκολουθεῖ ὁ Ποκοπίκο.

Ὁ ἄμμοιρος νάνος γλυστοράει

στά βρεμμένα βράχια. Γκρεμίζεται... Καθώς χτυπάει από βράχο σὲ βράχο, ξεφωνίζει :

— Στὴν πάντα βρέεεεε ! Θὰ οἷς σπάσω κανένα κεφάλι !

Οἱ δύο γίγαντες ἀκοῦνε τίς φωνές του. Στὶς λάμπεις τῶν ἀστραπῶν τὸν βλέπουν νὰ πέφτει. Μοιάζει μὲ μαύρη μπάλλα.

Ὁ Γκαοῦρ εἶναι ἀπάνταστα ψύχραιμος. Σβέλτος. Ἐνεργεὶ γρήγορα. Σάν κεραυνός.

Κι' αὐτὸ ἀκόμα τ' ὄνομά του «Γκαοῦρ» στὴ γλώσσα τῶν ἰθαγενῶν σημαίνει Κεραυνός ! Ὅπως καὶ τ' ὄνομα τῆς Ταταμποῦ σημαίνει Σίφοννας !

Νὰ λοιπὸν τί κάνει :

Πηδάει γρήγορα σ' ἓναν πλαϊνὸ βράχο. Κάτω ἀπ' τὸ σημεῖο πού γκρεμίζεται ὁ Ποκοπίκο. Στυλώνει γερὰ τὰ πόδια του. Ἀνοίγει τὰ χέρια. Περιμένει μερικὲς στιγμές.

Ἡ μπόρα ἔχει ἀρχίσει νὰ κοπάξει. Ὅμως οἱ ἀστραπὲς κι' οἱ κερανοὶ συνεχίζονται.

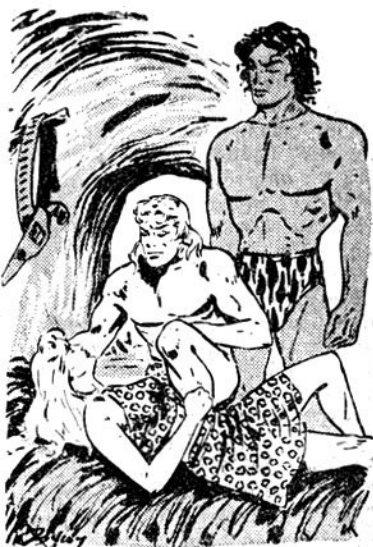
Ὁ μελαψὸς γίγαντας' καταφέρει νὰ σπῇ τοὺς νὰ διακρίνει. Καὶ τ' ἀπίστευτο φᾶσμα γίνεται :

Ἡ «μαύρη ζωντανὴ μπάλλα» περνάει τώρα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Κάνει μιὰ γρήγορη κίνηση τοῦ χειριοῦ. Ἀρπάζει τὸν Ποκοπίκο ἀπ' τὴ χατζάρα !

Ὁ νάνος ἔχει σωθεῖ. Ὁ Γκαοῦρ τὸν ἀφήνει κάτω.

Εκείνος θημιώνει. Διαμαρτύρεται :

— Μὲ ποιὸ δικαίωμα, σὲ περικυκλῶ, ἀγγίξεις τὴ θρυλικὴ μου χατζάρα ; Γιὰ νὰ στὸ ἐπιτρέψω ἄλλοτε θὰ μοῦ κάνει... αἰτήση ἐπὶ χαρτοσήμου !

— Ἀγαπημένη μου ! Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ χαθεῖς. Δὲν θέλω νὰ πεθάνεις !

Κατεβαίνουν τώρα κι' οἱ τρεῖς τὰ βράχια. Ἀργὰ. Μὲ προσοχή.

Ὁ Ποκοπίκο χασμουριέται :

— Ἄν δὲν μὲ σταματοῦσες, βρε Μαντράχαλε, θάχα... φτάσει τώρα κάτω ! Πολύ μὲ χασομέρησες, π' ἀνάθεμά σε !

Σὲ λίγο προσθέτει :

— Δὲν πειράζει. Πάντως ἀποδείξεις πὺς εἶσαι τσίφτης. Πιάνεις πουλιὰ στὸν ἀέρα.

Ἡ βροχὴ ἔχει σταματήσει πιά. Οἱ δύο γίγαντες κι' ὁ νάνος γυρίζουν ἀσκοπα στὴ Ζούγκλα.

Φωνάζουν :

— Τζέεεεε !... Τζέεεεε !...

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει μιὰ ιδέα :

— Ξέρετε τί λέω : Μπορεί ή κυρά Τέτοια νάχει γυρίσει στο τσαρδάκι της. Κι' οί τρεῖς ψάχνομε σάν κοροΐδα !

‘Ο Γκαούρ κι’ ο Ταρζάν βρῖσκουν σωστή τή σκέψη του. ‘Αλλάζουν δρόμο. Τραβάνε τώρα γιά τή σπηλιά.

Καθώς προχωροῦν, ὁ μελαφός γίγαντας ξυγώνει τόν ‘Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— ‘Ακουσέ με, Ταρζάν... Μια παράξενη σκέψη βασανίζει τὸ μυαλό μου. Δέν ξέρω ἂν κάνω καλά πού θά παντρευτῶ τὴν Ταταμπού...

‘Ο Ταρζάν ξαφνιάζεται :

— Γιατί !

— Τὴν ἀγαπάει κι’ ὁ Μόξ ‘Αρλαν. Δέν ξέρω ποῖος ἀπ’ τοὺς δυὸ μας τὴν ἀγαπάει πιὸ πολὺ.. ‘Αν εἶναι ἐκεῖνος, τότε δική του συντροφισσα πρέπει νά γίνει. ‘Οχι δική μου...

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν κυττάζει μὲ οἶκτο :

— ‘Η καλωσύνη σου Γκαούρ ξεπερνάει τὴ βλακεία !

Κουνάει τὸ κεφάλι. Συνεχίζει :

— Κακομοίρη ! ‘Οταν μιλάς ἔτσι, συχαίνομαι τὸ ἀνδρικό φύλο ! Ντρέπομαι γιά λογαριασμό σου !

‘Ο ὑπέροχος ‘Ελληνας σταματάει.

— Δέν μπορείς νά με καταλάβεις, Ταρζάν... Οὔτε κι’ ἐγὼ ὁ ἴδιος δέν ξέρω τί γίνεται μέσα μου ! ‘Αγαπῶ ἀφάνταστα τὴν πανώρια Ταταμπού ! Πιὸ πολὺ λογαριάζω μιὰ τριχὰ τῶν μαλλίων της κι’ ἀπ’ τὴ ζωὴ μου ἀκόμα !... Αὐτὸ μὲ κάνει νά συλλογιέμαι : Μήπως ὁ Μάξ ‘Αρλαν τὴν ἀγαπάει περισσότερο ἀπὸ μένα ;

Τότε κοντά του, ἡ ἀγαπημένη μου, θάναι πιὸ πολὺ εὐτυχισμένη ! Κάνω λοιπὸν ἀσχημα πού λογαριάζω πιὸ πολὺ τὴν εὐτυχία της, ἀπ’ τὴν ἀγάπη μου ; Πέσ’ μου, Ταρζάν : Βρίσκεῖς ἀκόμα πὼς ἔχω ἄδικο ;

Τὰ μάτια τοῦ ‘Αρχοντα τῆς Ζούγκλας βουρκώνουν. Τὸν κυττάζει γιά λίγες στιγμὲς μ’ ἀνείπωτο θαυμασμό. ‘Αμέσως τὸν ἀγκαλιάζει. Τὸν φιλάει στὸ μέτωπο :

— ‘Αδελφέ μου, Γκαούρ, συχώρεσέ με ! Σὲ νόμιζα γι’ ἄνθρωπο. ‘Οπως εἶμαι κι’ ἐγὼ. Τώρα βλέπω πὼς εἶσαι ἡμίθεος. Σχεδὸν Θεός ! Στέκεσαι πολὺ πολὺ ψηλά. Οἱ φτεροῦγες τοῦ νοῦ μου δέν ἔχουν τὴ δύναμη νά σέ φτάσουν. Τὰ μάτια μου θαμπώνουν στὴ λάμψη τοῦ ψυχικοῦ σου μεγαλείου !

‘Ο μελαφός γίγαντας ἀνταποδίδει τὸ φίλημα τοῦ Ταρζάν.

— Εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου. ‘Ομως μὴ λές μεγάλα λόγια Δέν εἶμαι παρὰ ἓνας ἀπλὸς ἄνθρωπος. ‘Απὸ μιὰ φτωχή κι’ ἀδύναμη Πατρίδα !

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀναστενάζει :

— Πόσο θάθελα νάμουν κι’ ἐγὼ ‘Ελληνας !

‘Ο Γκαούρ ξέρει πὼς στὶς φλέβες τοῦ Ταρζάν κυλάει τώρα μονάχα τὸ δικό του αἷμα.

Ψιθυρίζει :

— Ποῖος ξέρει, ἀδελφέ μου... Μπορεῖ νά εἶσαι...

Οἱ δυὸ γίγαντες συνεχίζουν τὸ δρόμο. ‘Ο Ποκοπίκο τοὺς παίρνει στὸ μεξέ :

— Πολὺ στὸ ρομαντικὸ τὸ ρίξατε τώρα τελευταία ! Κι’ οἱ

δυνό τὰ ἴδια κορούϊδα εἴσαστε !
Πάρτ' τὸν ἕνα, χτύπα τὸν ἄλ-
λο ! Οὐ νὰ μοῦ χαθῇτε... μαν-
τραχαλομαντράχαλοι !

Καὶ τοὺς σκάει τ' ἀπαραίτητο
στιγάκι :

*« Μιά παροιμία θὰ σᾶς πῶ,
κι' ἄς εἴμ' ἐν' ἀραπάκι :
'Ο τέντζερης ἐκύλησε
καὶ βρῆκε τὸ καπάκι ! »*

· Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν κι' ὁ
Ποκοπίκο, φτάνουν τώρα στὴ
σπηλιά.

Ἡ Τζέιν ἀκούει τὰ βήματά
τους. Πέφτει γρήγορα στὰ στρω-
σίδια της. Κάνει τὴν ἀναίσθητη.
Τὴν ἐτοιμοθάνατη.

Ἡ Χουχοῦ ἐξηγεῖ :

— Ἦρθε, καλὲ Ἀφέντη μου,
σὲ κακὰ χάλια ! Ὁλη νύχτα γύ-
ρις' ἔξω ! Στὴ μπόρα καὶ στοὺς
κεραυνούς ! Μὰ εἶναι γιὰ τὴν
ἡλικία της τέτοιες τρέλλες ;
Κοντεύει σαράντα χρονῶν γυ-
ναῖκα ! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας !

Ὁ Μπέιμπυ ξαπλωμένος ἀνά-
σκελα συνεχίζει τὸ ροχαλητό
του.

Ὁ Ταρζάν σκύβει μὲ λαχτά-
ρα στὴν ἀναίσθητη συντρόφισσά
του. Τῆς βρέχει τὸ πρόσωπο μὲ
νερό. Τὴν κυττάζει μὲ βουρκω-
μένα μάτια :

— Ἀγαπημένη μου ! Δὲν θὰ
σ' ἀφήσω νὰ χαθεῖς... Δὲν θέ-
λω νὰ πεθάνεις !

Τῆς χαϊδεύει τὰ χροῦσὰ μαλ-
λιά. Τὸ χέρι του τραντάζεται
ἀπ' τοὺς λυγμούς.

Ἡ σατανικὴ Ἀρχόντισσα τῆς
Ζούγκλας κάνει πὼς συνέχεται
Ἀνοίγει ἀργὰ τὰ σταχτοπράσινα
γατίσια μάτια της.

Ἀνείπωτὴ χαρὰ ζωγράφιζεται
στὸ πονεμένο πρόσωπο τοῦ Ταρ-
ζάν :

— Τζέιν... Πέσ' μου πὼς εἶ-
σαι καλά... Πέσ' μου πὼς δὲν
ἔχεις τίποτα... Μὴν ἀφήνεις τὴν
καρδιά σου νὰ σπαράξει.

Ἡ Χουχοῦ ἀναστενάζει μελι-
στάλακτά :

— Τύχη ποὺ σοῦ τὴν ἔχουνε
καὶ μερικὲς καρακάξες ! Γιὰ μέ-
να, ὄχι καρδιά δὲν σπαράζει, μὰ
οὔτε... νεφρό ! Μὲ συγχωρεῖτε
κι' ὅλας !

Ἡ καταχθόνια γυναῖκα κυτ-
τάζει, φοβισμένη τάχα, τὸν Ἀρ-
χοντα τῆς Ζούγκλας :

— Συγχωρεσέ με Ταρζάν ! Τὸ
σφάλμα μου εἶναι μεγάλο ! Ἐ-
φυγα κρυφὰ τὴ νύχτα ἀπ' τὴ
σπηλιά μας. Ἦθελα νὰ κάνω
μιὰ ἐκπληξὴ στοὺς φίλους μας...
Στὸν Γκαούρ ! Στὴν Ταταμπού !
Ὅμως μπόρα τρομαχτικὴ μὲ
βρῆκε στὸ δρόμο. Τὸ νερὸ πό-
τισε βαθιὰ τὸ κορμί μου. Μέχρι
τὰ κόκκαλα ! Χαροπάλεψα μέσα
στοὺς χεῖμαρρους. Λίγο ἔλλειψε νὰ
πνιγῶ ! Τέλος, πεινασμένο λιον-
τάρι μυρίζεται τὴ σάρκα μου.
Παλεύω γιὰ λίγο μαζί του. Κα-
ταφέρνω νὰ τοῦ ξεφύγω. Σκαρ-
φαλώνω σὲ θεόρατο δέν-
τρο. Μὰ κι' ἐκεῖ ἄλλη συφορὰ
μὲ περιμένει : Τρομερὸς κεραυ-
νὸς πέφτει στὸ δέντρο. Τὸ σχί-
ζει στὰ δυό. Τὸ γκρεμίζει κά-
τω. Τὸ λιοντάρι ποὺ παραμο-
νεύει ἐκεῖ, σκοτώνεται. Ἐγὼ
ὄχι. Ὅμως ὁ ἡλεκτρισμός του
μοῦχει τσακίσει τὰ νεῦρα. Μὲ
χίλια βάσανα καταφέρνω νὰ ξα-
ναγυρίσω ἐδῶ. Στὴν ἡσυχὴ σπη-
λιά μας !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας

‘Η Τζέϊν συνεχίζει :

— Σαφηνά ένας κεραυνός χτυπάει τὸ δέντρο. Τὸ σωριάζει κάτω.

τὴν κυττάζει. ‘Η ἔκφρασή του δείχνει ἀπέραντη ἀγάπη :

— Πέσ’ μου λοιπόν... Τί ἦταν αὐτὸ πού ἀξίζε νὰ κινδυνέψεις τόσο ;

‘Η Τζέϊν τοῦ δείχνει τὰ δυὸ μεγάλα λαμπερὰ διαμάντια.

— Αὐτὰ Ταρζάν ! Τὰ εἶχα κρύψει ἀπὸ καιρὸ κάπου. Εἶναι ὁ μοναδικὸς θησαυρὸς πού ἔχω στὴ Ζούγκλα. Πῆγα νύχτα νὰ τὰ πάρω. Δὲν ἤθελα νὰ με δεῖ κανένας... Τὸ ἔνα θὰ τὸ χαρίσω στὸν Γκαοῦρ. Τ’ ἄλλο στὴν Ταταμπού. Δώρο γιὰ τὸ γάμο τους

Εἶμαι ἡ κοιμπάρα. Θὰ τοὺς στεφανώσω !

‘Ο Γκαοῦρ ἔχει συγκινηθεῖ.

— Σ’ εὐχαριστῶ Τζέϊν !

‘Ο Ταρζάν ζυγώνει στ’ αὐτὶ του :

— Βλέπεις τί ὑπέροχη ψυχὴ ἔχει ; Πόσο μεγάλη καρδιά ; Μιά τέτοια γυναῖκα. ἡ Ταταμπού τὴ λέει «ἐχθρό» της ! Πόσο ἀδικο ἔχει !

‘Ο μελαψὸς γίγαντας χαμηλώνει τὰ μάτια. Δὲν ἀποκρίνεται.

Στὸ μεταξὺ ἀρχίζει νὰ ξημερώνει.

‘Ο Μπέϊμπυ ἐξακολουθεῖ νὰ ροχαλίζει. Πάνω ἀπ’ τὰ κλειστά μάτια του βρίσκονται τὰ μεγάλα χοντρά γυαλιά. Οὔτε στὸν ὕπνο δὲν τ’ ἀποχωρίζεται.

‘Ο Ποκοπίκο ρωτᾷ τὴ Χουχού :

— Ξέρεις γιατί ὁ ‘Υψηλότατος φορᾷ γυαλιά ὅταν κοιμάται ;

— ‘Οχι, χρυσό μου !

— Γιὰ νὰ βλέπει τὰ... ὄνειρα !

‘Ο Γκαοῦρ κυττάζει μὲ συμπόνια τὴ Τζέϊν. Γυρίζει στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας :

— ‘Η συντροφισσά σου φαίνεται πολὺ κουρασμένη... Δὲν θὰ μπορέσει νὰ ρθεῖ στὸ βουνό μας...

‘Η καταχθόνια γυναῖκα δὲν θέλει νὰ τὴν ὑποψιαστούν. Μεταχειρίζεται σατανικὸ τέχνασμα. Διαμαρτύρεται τάχα :

— ‘Οχι Γκαοῦρ. Θὰ ρθῶ. Σήμερα θὰ γίνουν οἱ γάμοι σας. Πρέπει νὰ σᾶς στεφανώσω !

Ταυτόχρονα κάνει ψεύτικη προσπάθεια νὰ σηκωθεῖ. Καμώνεται πὺς δὲν τὰ καταφέρει. Παρακαλᾷ τώρα !

— Σηκώστε με... Πρέπει νά ρθῶ...

‘Ο Ταρζάν τὴ σπρώχνει ἐλαφρά. Τὴν ξαπλώνει πάλι στὰ στρωσίδια:

— ‘Ησύχασε, ἀγαπημένη μου! Δὲν θὰ μπορέσεις νά σηκωθείς. Δὲν ἔχεις δυνάμεις...

‘Ο Γκαοὺρ τὸν βοηθάει:

— Ναί... Πρέπει νά μείνει ξαπλωμένη... Θὰ τῆς κάνει κακὸ νά σηκωθεί. Δὲν πειράζει... Θ’ ἀναβάλουμε τὸ γάμο...

‘Η Τζέιν διαμαρτυρεῖται πάλι:

— ‘Οχι, ὄχι! ‘Ο γάμος πρέπει νά γίνει σήμερα. Ξέρω πόσο ἀγαπίσατε. Πόσο λαχταρᾶτε νά γίνετε ταίρι!.. Δὲν θέλω νά κάnete γιὰ μένα τόσο μεγάλη θυσία. ‘Αν εἶναι ἔτσι, τότε θυσιάζομαι ἐγώ.. Νὰ σᾶς στεφανώσῃ ὁ Ταρζάν. ‘Ο γάμος πρέπει νά γίνει. Θὰ στεναχωρηθῶ πολὺ ἂν ἀναβληθῇ γιὰ μένα!...

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δέχεται τὴ λύση:

— Καλά, Τζέιν.. Ἀφοῦ ἐπιμένεις, θὰ παντρευτοῦν. Θὰ τοὺς στεφανώσω ἐγώ. Θὰ προσφέρω καὶ τὰ δῶρα σου. Φτάνει ἐσὺ νά μὴ σηκωθείς. Νὰ μείνεις ἐδῶ Ξαπλωμένη στὰ στρωσίδια σου.

‘Ο μελαψὸς γίγαντας χαμογελαεὶ ἱκανοποιημένος. ‘Η λύση αὐτὴ τὸν γεμίζει χαρά.

‘Ο Ταρζάν τὸν σπρώχνει ἐλαφρά:

— Πήγαινε, ἀδελφέ μου!.. Σὲ λίγο θὰ ξεκινήσω κι’ ἐγώ... Θὰ μὲ περιμένετε στὴν κορφὴ τοῦ περήφανου βουνοῦ σας!

‘Ο Γκαοὺρ βγαίνει ἀπ’ τὴ σπηλιά. Προχωρεῖ κατὰ τὴν ἀνατολή.

‘Ο Ποκοπίκο κάνει ν’ ἀκολουθήσῃ. ‘Η Χουχού τὸν συγκρατεῖ:

— Εἶδες, χρυσό μου; Τὸν Γκαοὺρ καὶ τὴν Ταταμποῦ θὰ τοὺς παντρεύουνε... Ἐμᾶς πότε μὲ τὸ καλὸ θὰ μᾶς «κουκουλώσουνε»;

Τῆς ἀποκρίνεται σοβαρά:

— ‘Οταν... πεθάνουμε! Τότε θὰ μᾶς κουκουλώσουνε γιὰ καλά!...

Τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει νὰ φτάσῃ τὸν Γκαοὺρ.

‘Η κοντόχοντρη πυγμαία βγαίνει ἀπ’ τὴ σπηλιά. Τοῦ φωνάζει ἔξω φρενῶν:

— Οὐ νὰ μοῦ χαθεῖς, παληο-κρεμανταλά! Ἐμένα βρέ, μὲ ζητήσανε κἀν καὶ κἀν! Εἶναι πού δὲν θέλω νά σκλαβώσω τὰ νεῖά-τα μου! Ἀλλοιῶς χαρέμι θάφτιαχνα ἀπό... Ἀντράδες! Μὲ συγκορεῖτε κι’ ὅλας!

Εἶναι μέρα πιά. Προχωρημένη. ‘Ο ἥλιος κοντεύει νά φτάσῃ στὴν κορφὴ τ’ οὐρανοῦ.

‘Ο Ταρζάν ἐτοιμάζεται νά φύγει. Θὰ πάει στὸ βραχὺδικο βουνό. Νὰ στεφανώσῃ τοὺς δυὸ φίλους του.

‘Η μελιστάλαχτη Χουχού κι’ ὁ καλόκαρδος Μπέϊμπυ ἔχουν ξεκινήσει πρὸς μπροστά. Τώρα θάχουν φτάσει.

‘Η σατανικὴ Τζέιν κάνει πὼς δὲν μπορεῖ νά σηκωθεί. Δίνει στὸ σύντροφό της τὰ δυὸ τεράστια λαμπερά διαμάντια.

— Πήγαινε Ταρζάν! Μαζὶ μὲ τὰ πολύτιμα αὐτὰ πετράδια, δώσ’ τους καὶ τίς εὐχές μου! Νὰ ζήσουν χαρούμενοι. Πάντοτε νὰ εὐτυχισμένοι! Μὲ τὸ καλὸ

νά γυρίσουν στήν ἀγαπημένη πατρίδα τους.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σκύβει. Τή φιλάει στοῦ μέτωπου:

— Τξέιν, εἶσαι ὑπέροχη γυναῖκα! Ἐχεις μεγάλη ψυχή!

Ἀνασηκώνεται: Κάνει νά φύγει.

Ἡ συντροφισσά του καίτοι ἔχει ξεχάσει:

— Στάσου Ταρζάν. Ψάξε ἐκεῖ, στοῦ βάθος τῆς σπηλιάς μας. Πίσω ἀπ' τήν πέτρα. Ἐχω κρύψει ἀπό καιρό ἓνα μπουκάκι παλῆς κονιάκ. Πάρτο. Δώστο στή Χουχού νά σᾶς κεράσει.

— Μά κανένας ἀπ' αὐτούς δέν πίνει οἶνόπνευμα.

Τά γατίσια μάτια τῆς φοβερῆς γυναίκας παίρνουν παράξενη ἐκφραση:

— Δέν πειράζει. Πάρτο μονάχα γιά σένα. Ὁ Γκαούρ ἄς πιεῖ νερό!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει τὸ κονιάκ. Βγαίνει ἀπ' τή σπηλιά. Προχωρεῖ κατά τήν ἀνατολή. Τραβάει γιά τὸ ψηλὸ βραχώδικο βουνό...

Η ΟΜΟΡΦΗ ΖΟΛΙΑΓΚΑ

Ἄς τὸν παρακολουθήσουμε.

Βαδίζει ξένοιαστος. Παρὰ τὰ περασμένα χρόνια του, κρατιέται ὅμως καλά. Μονάχα πού λίγο βαριά σέρνει τὰ ποδάρια. Κι' ἡ ράχη του εἶναι τώρα κάπως κυρτή.

Ὅμως ἡ καρδιά τοῦ Ταρζάν μένει πάντα ἴδια: Γερή! Θαρραλέα! Ἀτρόμητη μπροστά καί στοῦ μεγαλειότερου κινδύνου.

Καί νά: Δέν ἔχει προφτάσει νά κάνει οὔτε διακόσια βήματα.

Ξαφνικά σπαραχτικές γυναικεῖες φωνές φτάνουν στ' αὐτιά του.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας στιγμή δέν χάνει. Τρέχει κατά τὸ μέρος πού βρίσκεται ἡ ἀγνωστή.

Τὸ ἀθάνατο ἑλληνικὸ αἷμα πού τρέχει στίς φλέβες του, τὸν ἔχει μεταμορφώσει. Εἶναι γενναῖος! Μεγαλόκαρδος! Ἐτοιμος πάντα νά θυσιάσει τῇ ζωῇ του γιά νά σώσει κάποιον πού κινδυνεύει.

Ἔτσι κάνει καί τώρα. Λές κι' εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Γκαούρ!

Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει στοῦ σημείου π' ἀκούγονται οἱ φωνές. Τὰ μάτια του ἀντικρύζουν καί ἀφάνταστα τρομαχτικό:

Μιά νέα ὡμορφή ἰθαγενῆς. Στ' ἀγαματένιο μελαψὸ κορμί της ἔχει τυλιχτεῖ τεράστιος βόας. Τὸ τρομερὸ φίδι τῇ σφίγγει θανάσιμα. Τὰ κόκκαλα τῆς ἀμοιρῆς κοπέλλας τρίβουν ἀπαισία.

Τὰ μάτια της ἔχουν πεταχτεῖ ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες τους. Τὸ στόμα της ἀνοιχτό. Ἡ γλῶσσα ἔξω.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ ἀντίστασις της θὰ παραλύσει. Θὰ σωριαστεῖ κάτω νεκρή.

Τὸ γιγαντώσωμο φίδι θὰ σπάσει τὰ κόκκαλα τῆς ἀμοιρῆς. Μὲ τ' ἀγκαλιάσματά του θ' ἀρχίσει νά πλάθει τὸ κορμί της. Θὰ τὸ κάνει μιά ὡμορφή μακρόστενη μάζα. Ἀπὸ ματωμένες σάρκες καί κόκκαλα.

Ὑστερα θὰ ξετυλιχτεῖ. Θάρθει ἀπὸ τῇ μιᾷ ἀκρῇ. Θ' ἀνοίξει τὸ τεράστιο στόμα του. Θ' ἀρχίσει νά σέρνεται. Νά χάσει τὸ πολτοποιημένο θῆμα του.

Ὁ Ταρζάν τὰ ξέρει ὅλ' αὐτά:

Φαντάζεται πώς τὰ βλέπει κιό-
λας νὰ γίνωνται...

Τὸ Ἑλληνικὸ αἷμα τοῦ ἐπα-
ναστατεῖ... Ἀφήνει κάτω τὴ
μπουκάλα μὲ τὸ κονιάκ. Χύνε-
ται στὸ βόα. Τὸν ἀρπάζει γερὰ
ἀπ' τὸ λαιμό.

Τὸ τεράστιο φίδι ξετυλίγεται
τώρα ἀπ' τὸ κορμὶ τῆς ἰθαγε-
νοῦς. Κουλουριάζεται στὸ σῶμα
τοῦ σωτήρα. Τὸν σφίγγει μ' ἀ-
φάνταστη δύναμη. Μὲ μανία..

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Ἀρχον-
τας τῆς Ζούγκλας. Σφίγγει μὲ
λύσσα τὸ λαιμὸ του.

Τέλος ὁ ἀνθρώπος νικάει.
Πνίγει τὸ γιγαντέσωμο μαῦρο
ἐρπετό!

Ὁ Ταρζάν πετάει ἀπὸ πάνω
τοῦ νεκροῦ κορμὶ τοῦ φιδιοῦ.

Ἡ νεαρὴ ἰθαγενὴ πέφτει χά-
μω. Φιλάει μ' εὐγνωμοσύνη τὰ
γυμνὰ ποδάρια τοῦ λευκοῦ σω-
τήρα. της.

Ἐκεῖνος τὴ σηκώνει. Τὴ ρω-
τάει λαχανιασμένος:

— Τὶ ζητᾷς ἐδῶ; Γιατί γυρί-
ζεις μονάχη σ' αὐτὰ τ' ἄγρια
μέρη;

Τὸν κυττάζει χαμένα. Τὰ με-
γάλα μαῦρα μάτια της παίρνουν
παράξενη ἐκφραση:

— Ἐρχομαι γιὰ σένα, βασιλιά
τῆς Ζούγκλας. Μὲ λένε Ζολιάγ-
κα... Εἰμαι μιὰ ἀπ' τίς σκλά-
βες τοῦ Γιαχάμπα. Κάποτε ἔτυ-
χε νὰ σ' ἀντικρύσω... Χτυπιώ-
σουν μὲ τὸν Ἀφέντη μου. Ἀ-
πὸ τότες ἡ καρδιά μου πονάει.
Δὲν μπορῶ νὰ φάω... Δὲν μπο-
ρῶ νὰ κοιμηθῶ!.. Χθὲς τὴ νύχ-
τα μὲ τὴ μπόρα καὶ τοὺς κε-
ρανοὺς καταφερα νὰ φύγω κρυ-
φὰ ἀπ' τὸ παλάτι τοῦ Γιαχάμ-
πα. Ὁρὲς ἡ ἄμοιρη χαροπά-

λεψα στὸ θυμὸ τ' οὐρανοῦ. Ἔ-
ψαχνα νὰ βρῶ τὴ σπηλιά σου...

Ὁ Ταρζάν δὲν ἔχει πολυκα-
ταλάβει ἀκόμα:

— Καὶ τί μὲ θέλεις; Τὶ ζητᾷς
ἀπὸ μένα;

Ἀποκρίνεται θαρρετὰ:

— Ἡ καρδιά μου δὲν θὰ πο-
νάει κοντά σου. Θὰ μπορῶ νὰ
φάω... Νὰ κοιμηθῶ!.. Πᾶρε με
σκλάβο σου!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
καταλαβαίνει. Τὴν κυττάζει σα-
στισμένος.

Δὲν θάνα πάνω ἀπὸ δεκάξη
χορῶν. Μελαψὴ κοπέλλα. Ἀ-
φάνταστα ὡμορφη. Πιὲ λεπτὴ
ἀπ' τὴ Ταταμπού.. Χορταρένιος
θύσανος σκεπάζει τὴ μέση της
Στὰ μαλλιά μεγάλο κόκκινο
λουλούδι!

Στὰ μάτια της καθρεφτίζεται
ἀπέραντη ἀγάπη! Ἀνείπωτος πό-
νος!

Ὁλόκληρη μοιάζει μὲ μυρω-
μένο ἀγριολούλουδο. Μ' ἄγουρο
ξυνόχυμο μῆλο.

Ὁ πειρασμὸς εἶναι φοβερός.
Ἀκατανίκητος!

Ὁ Ταρζάν γιὰ λίγες στιγμὲς
μένει ἀκίνητος. Μαριμαρωμένος.
Τὰ μάτια του ἔχουν καρφωθεῖ
πάνω στὸ ὑπέροχο αὐτὸ πλᾶσμα.

Τέλος ἡ κρίση τῆς ἡλικίας νι-
κάει τὴν καρδιά. Χαμογελάει
θλιμμένα:

— Εἶσαι μικρὴ κοπέλλα μου!
Πολὺ μικρὴ γιὰ μένα!.. Γύρισε
στὸ χωριό σου... Στους δικούς
σου. Χάρισε τὴν καρδιά σου σὲ
κανένα παλικάρι..

Κάνει νὰ φύγει.

Ἡ ὡμορφη μικρὴ Ζολιάγκα
πέφτει πάλι κάτω. Ἀγκαλιάζει
τὰ πόδια του. Κλαίει.

Στὴ σπηλιὰ τοῦ βραχώδικου βουνοῦ ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Σὲ λίγο ὁ Γκαοῦρ θὰ παντρευτεῖ τὴν Ταταμπού.

— Μὴ μ' ἀφίνεις! Ἡ καρδιά μου πονάει. Δὲν μπορῶ νὰ φάω. Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ!.. Πᾶρε με σκλάβο σου. Θὰ πεθάνω!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας νοιώθει νὰ κλονίζεται.

Ἡ δύναμή του ν' ἀντισταθεῖ στὸν πειρασμό, ὅλο καὶ λιγοστεύει.

Πρέπει νὰ φύγει ἀμέσως. Ἀλοιῶς δὲν μπορεῖ νὰ σωθεῖ.

Ἔτσι καὶ γίνεται:

Τραβάει τὰ πόδια του. Τὰ ξεριζώνει ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της. Μουγγρίζει ἄγρια. Πιο πολὺ γιὰ νὰ φοβίσει τὸν ἑαυτό του. Ὅχι ἐκείνη.

— Φύγε! Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου!

Προσθέτει μὲ θλιμμένο παράπονο:

— Εἶσαι μικρή! Πολὺ μικρή, ἀλίμονο!

Τὴν ἀφίνει κάτω. Τὸ κορμὶ της σπαράζει ἀπ' τοὺς λυγμούς. Παίρνει τὴ μπουκάλα μὲ τὸ κονιάκ. Φεύγει τρέχοντας.

Συνεχίζει τὸ δρόμο του γιὰ τὸ ψηλὸ βραχώδικο βουνό.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμπού περιμένουν νὰ τοὺς στεφανώσῃ...

Προχωρεῖ μελαγχολικός. Σὲ μιὰ στιγμή ἀναστενάζει:

— Ἀχχχ!.. Γιὰ νὰ μὴν εἶμαι εἴκοσι χρόνων παλικάρη;..

Φτάνει στὴ σπηλιὰ τοῦ Γκα-

ούρ. Είναι μεσημέρι πιά. 'Ο ήλιος καίει αφάνταστα. Τὰ νερά τῆς νυχτερινῆς πόρας γίνονται ὕδατμοί. Ἐξατμίζονται. Ἡ Ζούγκλα μοιάζει μ' ἓνα ἀπέραντο χαμάμ!

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού, ὁ Ποκοπίκο, ἡ Χουχού, ὁ Μπέιμπυ, τὸν ὑποδέχονται μὲ χαρούμενες φωνές. Μὲ γέλοια. Ἡ πανώρια μελαψὴ Κόρη ἔχει στολίσει τὰ μαλλιά της μ' ἀγριολούλουδα.

Ὁ νάνος στριγγλίζει :

— Καλῶς τὸν Κουμπάραροο !
Νὰ ζήσεις νά... κρεμάσεις κι' ἄλλους !

Ὅλα στὴ σπηλιὰ ἔτοιμα. Μονάχα ὁ ἰθαγενὴς ἱερέας τοῦ

θεοῦ Κράουμπα δὲν ἔχει φανεῖ ἀκόμα.

Ἡ Χουχού παίρνει ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Ἀφέντη τῆς τῆ μπουκάλα. Φεύγει μὲ τρόπο.

Καὶ νά : Σὲ λίγο ξαναγουρίζει στὴ σπηλιὰ.

Κρατάει τώρα δυὸ μεγάλες κολοκυθένιες κούπες. Στὴ μιὰ δροσερὸ νερό. Στὴν ἄλλη παλὴν δυνατό κονιάκ.

Στὸ νερὸ ἔχει ρίξει κρυφὰ ἔξη σταγόνες ἀπ' τὸ μαγικὸ φίλτρο Χουχάγκα. Στὸ κονιάκ μονάχα τρεῖς. Ἐχει κάνει ὅπως ἀκριβῶς τῆς εἶπε ἡ Τζέϊν. Ἡ σατανικὴ καὶ καταχθόνια γυναῖκα μὲ τὰ γατίσια μάτια...

Οἱ δυὸ γίγαντες κυττάζουνται μὲ φρίκη. Ὁ ἓνας βλέπει μονάχα τὴ μεταμόρφωση τοῦ ἄλλου.

Φέρνει τις κούπες μπροστά στους δυο γίγαντες.

— Θα διψάσατε καλέ... Πιέτε να δροσιστείτε...

Δίνει τη μιὰ κολοκυθόκουπα στον Ταρζάν :

— Έσένα, Αφέντη μου, σου φερα κονιάκ. Ξέρω πώς τ' τραβάς τ' αφιλότιμο ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !...

Προσφέρει την ἄλλη κούπα στον Γκαούρ :

— Έσύ, γαμπρέ, θα πιείς νεράκι καθαρό. Δὲν πρέπει νὰ μεθύσεις... Έχεις μεγάλες σκοτούρες ἀπόψε ! Μὲ ξανασυγχωρεῖτε κι ὅλας !..

Οἱ δυὸ γίγαντες χαμογελᾶνε. Παίρνουν τὰ πρωτόγονα ποτήρια. Τσουγγρίζουν.

— Ἡ ὥρα ἡ καλή !

— Εὐχαριστῶ.

Τὰ φέρνουν στὰ χεῖλια τους. Τὰ σηκώνουν ἀργά. Τ' ἀδειάζουν...

Ὁ Ποκοπίκο διαμαρτύρεται :

— Ἐμένα καλέ ; Μὲ ξέχασες ;

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία τὸν κутτάζει ξελιγωμένα :

— Νερό, γιὰ κονιακάκι, χρυσό μου ;

— Καὶ βέβαια κονιακάκι ! Τὸ νερό εἶναι γιὰ νὰ . . . νίβεται ὁ κόσμος.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ

Ἡ Χουχού συνεχίζει τὸ κέρασμα.

Ἡ Ταταμπού κι' ὁ Μπέϊμπυ πίνουν νερό. Ὁ νάνος ἀρπάζει ἀπ' τὰ χέρια της τὴ μπουκάλα μὲ τὸ κονιάκ. Τὴ σηκώνει. Τὴ ρουφάει ὀλόκληρη.

— Ἀμάν, ἀδελφέ μου ! Ἀπό-

ψε θέλω νὰ μεθύσω !

Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ δυνατό πιοτὸ τὸν ἔχει χτυπήσει στὸ κεφάλι.

Στὰ ξανοιμμένα στήθια του ξυπνάει ἡ παληὰ ἀγάπη γιὰ τὴν Ταταμπού.

Ἡ μεθυσμένη καρδιά του σπαράζει στὴ σκέψη πὼς θὰ τὴν κάνει ταῖρι του κάποιος ἄλλος.

Βάζει τὴν παλάμη στ' αὐτί. Σὰν νὰ πρόκειται νὰ πάρει ἄμανέ. Τὰ κοιμικὰ μάτια του βορρκώνουν. Τραγουδάει πονεμένα :

— « *Παντρεύουν τὴν ἀγάπη μου σου σου !
Βόηθα Χριστέ καὶ Παναγιάσα !*

*Καὶ τῆς δίδουν τὸν ὀχτρού μου,
γιὰ τὸ πείσμα τὸ δικό μου !
Καὶ τῆς δίνουν τὸν Γκαούρη,
ξεσασμάρωτο γαῖδουρί !»*

Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν ἔχουν βγεῖ ἔξω. Κυττάζουν ἀπ' τὰ βράχια κάτω... Βλέπουν τὸν ἱερέα τοῦ θεοῦ Κράουμπα. Ἐρχεται... Ζυγώνει στὰ πρῶτα βράχια τοῦ βουνού.

Ξαφνικὰ κατὶ ἀπίστευτο γίνεται. Κατὶ τρομαχτικό !

Οἱ δυὸ γίγαντες νοιώθουν παρὰ ξενὴ ζάλη. Τ' αὐτιά τους βουτίζουν. Τὰ μάτια τους θαμπώνουν...

Μένουν γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητοι. Μαρμαρωμένοι ! Κυττάζονται μὲ γουρλωμένα μάτια.

Κάθ' ἓνας βλέπει νὰ γίνεται στὸν ἄλλον παρὰ ξενὴ ἀλλαγή !

Δὲν πιστεύουν στὰ μάτια τους. Νομίζουν πὼς ὄνειρεύονται !... Κανένας δὲν ἀνοίγει στόμα. Δὲν λέει στὸν ἄλλον τί βλέπει. Φο-

βάται πώς θά τόν νομίσει τρελλό.

Τέλος ἡ ἀπίστευτη μεταμόρφωση παίρνει τέλος. Ὁ Ταρζάν βλέπει τήν ἀλλαγὴ ποῦχει γίνει στὸν Γκαούρ. Ὁ Γκαούρ τὴν ἀλλαγὴ ποῦχει γίνει στὸν Ταρζάν. Γιά τὸν ἑαυτὸ τους δὲν ἔχουν ἰδέα!

Ὁ μελαφὸς γίγαντας ὁμολογεῖ πρῶτος:

— Περίεργε! Σὲ λίγες στιγμὲς μέσα, τὸ κορμί μου γίνηκε βαρὺ. Ἀδύνατο. κουρασμένο!..

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν παραξενεύεται. Τὸ βρῖσκει φυσικό. Μουρμουρίζει μὲ τὴ σειρά του:

— Ἐγὼ τ' ἀντίθετο: Σὲ λίγες στιγμὲς μέσα, τὸ κορμί μου γίνηκε ἀνάλαφο, δυνατό, ξεκούραστο!..

Ταυτόχρονα σχεδὸν βγαίνει ἀπ' τὴ σπηλιὰ ὁ Ποκοπίκο. Τρικλίζει. Εἶναι τύφλα στὸ μεθύσι!

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἀντικρύνει τοὺς δυὸ γίγαντες. Μεθυσμένος καθὼς εἶναι βλέπει τὴ μεταμόρφωση ἀπ' τὴν ἀστεία τῆς πλευρᾶ. Σεκαρδίζεται στὰ γέλοια. Στριγγλίζει:

— Ταταμπού, Χουχού, Μπέϊμπυ!.. Ἐλάτε νὰ σπάσετε πλάξ! Ὁ Γκαούρ γίνηκε παππούς τοῦ Ταρζάν!

Νά, τί ἔχει συμβεῖ:

Ὁ μελαφὸς γίγαντας εἶναι εἰκοσι χρόνων παλικάρι. Ἡ Τζέιν ἔβαλε τὴ Χουχού νὰ ρίξει στὸ νερὸ πού τοῦδωσε, ἕξη σταγόνες ἀπ' τὸ φίλτρο Χουχάγκα. Κάθε σταγόνα, ὅπως εἶπε ὁ Νάχα—Ντού, προσθέτει δέκα χρόνια σ' ἐκείνον πού θά τὴν πιεῖ

ἓνας τεράστιος βόας ἔχει τυλχητεῖ στὸ κορμί μιᾶς νέας ὁμορφῆς κοπέλλας. Ὁ Ταρζάν τρέχει νὰ τὴ σώσει.

μέσα σὲ νερό. Οἱ ἕξη σταγόνες μᾶς κάνουν ἐξήντα χρόνια. Ἐτσι ὁ Γκαούρ γίνηκε ὀγδόντα χρόνων. Γεροντάκι. Σκυφτό. Ζαρωμένο. Μὲ μάτια θολὰ. Μ' ἄσπρα μαλλιά καὶ γένια!..

Τ' ἀντίθετο γίνηκε στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας: Ὁ Ταρζάν—νὰ μὴ γίνει λόγος—ἦταν πενήντα χρόνων. Ἡ Χουχού ἔριξε στὸ κονιάκ πού εἶπτε, τρεῖς σταγόνες ἀπ' τὸ μαγικὸ Χουχάγκα.

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος εἶχε πεῖ πὼς κάθε σταγόνα τοῦ φίλτρου, μέσα σὲ οἰνόπνευμα, ἀφαιρεῖ δέκα χρόνια.

“Έτσι ὁ λευκὸς γίγαντας ξανά-
νειωσε κατὰ τριάντα χρόνια.
Γίνηκε εἴκοσι χρόνων παλικάρι!

Ἡ Ταταμπού, ἡ Χουχού, ὁ
Μπέμπυ, ἀκοῦνε τὰ ξεφωνητὰ
τοῦ νάνου. Βγαίνουν ἀνήσυχoi
ἀπ’ τὴ σπηλιά.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα ἀντι-
κρύζει μὲ φρίκη τὸν ἄνδρα πού
ἀγαπάει. Τὸν ἄνδρα πού σὲ λί-
γες στιγμὲς περιμένει νὰ κάνει
ταῖρι τῆς παντοτεινῆς: Εἶναι ἓνα
χούφταλο! Ἐνα σαράβαλο! Μό-
λις καταφέρει νὰ σέρνει τὰ ξε-
ρὰ, σκελετωμένα πόδια του.

Ἐποχωρεῖ τρομαγμένη:

— Γκαοῦρι!.. Ἐσὺ εἶσαι Γκα-
οῦρι;

Ὁ σκυφτὸς ἀσπρομάλλης γέ-
ροντας κυττάζει σαστισμένος:

— Ναι, ἀγαπημένη μου,.. Ἐγὼ
εἶμαι!.. Γιατί ρωτᾷς; Τὶ συμ-
βαίνει;

Ἡ Ταταμπού πέφτει σάν
τρελλή στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ
στήθος τῆς ἀναταράζεται ἀπ’
τοὺς λυγμούς:

— Μὰ δὲν τὸ ξέρεις λοιπόν;
Εἶσαι ἓνας γέρος. Ἐνας γέρος!..
Ὁ κακὸς Νάχρα—Ντοῦ θὰ σοῦ-
κανε μάγια! Ποτὲ πιά δὲν θὰ
μπορέσεις νὰ ξαναναιώσεις. Νὰ
γίνεις τὸ πανώριο μελαψὸ παλι-
κάρι πού ἦσουνα!.. Μὰ μὴ στε-
ναχωριέσαι!.. Θὰ παντρευτοῦμε..
Ἐγὼ θὰ σ’ ἀγαπῶ πάντα! Τώ-
ρα ἀκόμα πὺ πολλὸ! Θὰ ζήσουμε
ἀχώριστοι. Ἡ ζωὴ μου πιά, ἓνα
σκοπὸ θάχει: Νὰ κάνω χαρού-
μενη τὴ δυστυχία σου!

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαῖα σκουν-
ταεῖ τὴν Ταταμπού:

— Ἐλα στὰ σύγκαλά σου, κυ-
ρὰ Τέτοια μου! Αὐτὸ τὸ γέρο

χούφταλο θὰ πάρεις; Γιαὶ κῦτ-
ταξε τὸν Ταρζάν. Μπουκιά καὶ
συχώριο, παναθεμάτونه! Μὲ
συγχωρεῖτε κιόλας!

Ἡ πανώρια Κόρη ρίχνει μα-
τιὰ στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας. Ἀντικρύζει τὰ νεῖατα!
Τὴν ὁμορφιά του.

Τὸ πρόσωπό τῆς γίνεται μὲ
μιάς ἄγριο. Τὰ μάτια τῆς πε-
τοῦν ἀστραπὲς μίσους:

— Κλέφτη! Ληστή! Ἐσὺ λοι-
πὸν ἄρπαξες τὰ νεῖατα τοῦ ἀ-
γαπημένου μου; Ἐσὺ τοῦ φόρ-
τωσες τὰ γεράματά σου!

Χύνεται σάν τρελλή πάνω του.
Μὲ δόντια καὶ νύχια ζητάει νὰ
τὸν σπαράξει.

Ὁ Ταρζάν ἔχει γίνει ἀφάν-
ταστα δυνατὸς τώρα. Τὰ μπρά-
τσα του εἶναι εἴκοσι μονάχα
χρόνων.

Τὴν ἄρπάζει. Τὴ συγκρατεῖ
γερά:

— Ὅχι Ταταμπού! Δὲν φταίω
ἐγώ. Δὲν ξέρω τίποτα! Ἀδίκαι
τὰ βάζεις μαζί μου!

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα σνέρε-
χεται. Καταλαβαίνει τὸ λάθος
τῆς. Ἡσυχάζει.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
ρωτᾷ χαμένα:

— Πόστε μου, λοιπόν! Ἀλ-
λαξα κι’ ἐγώ; Πῶς ἔχω γίνει;
Ὁ μεθυσμένος Ποκοπίκο τὸν
κυττάζει μὲ περιφρόνηση:

— Σκάσε, βρέ... ἀνήλικο!

Ἡ Χουχού ρίχνει στὸν Ταρ-
ζάν ματιὰ γεμάτων γλύκα:

— Εἴκοσι χρόνων παλικαράκι
γίνηκες, Ἀφέντη μου! Μὲ ἀ-
νάλλαγα δόντια! Τώρα καὶ νὰ
μὲ ζητήσεις, πού λείει ὁ λόγος,
ὄχι δὲν μπορῶ νὰ πῶ! Μὲ συγ-
χωρεῖτε κιόλας!

‘Ο καλόκαρδος Μπέϊμπυ τᾶχει χάσει. Μιά, κυττάζει τὸν πατέρα του. Μιά, τὸν Γκαούρ.

Τέλος τὸ βλέμμα του καρφώνεται στὸ ἄλλοτε μελαψὸ καὶ πανώριο παλικάρι. Τὸ πρόσωπό του παίρνει πονεμένη ἔκφραση. Τὰ μάτια του βουρκώνουν ! Δέ-ξη δὲν βγάζει...

Τὴν ἴδια στιγμή φτάνει στὴν κορφή ἓνας γέροντας ἰθαγενῆς. Εἶναι ὁ ἱερέας τοῦ θεοῦ. Ἐρ-χεται νὰ εὐλογήσῃ τὸ γάμο

Δὲν ἔχει ξαναδεῖ τὸν Γκαούρ. Οὐτε τὴν Ταταμπού.

— Ποιά εἶναι ἡ νύφη ;

‘Ο Ταρζάν τοῦ δείχνει :

— Αὐτή, δέσποτα !

‘Ο ἰθαγενῆς ἱερέας τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμό :

— Εἶσαι τὸ πιὸ ὁμορφο λου-λούδι τοῦ παντοδύναμου θεοῦ Κράουμπα ! Ὑγεία καὶ χαρὰ νὰ μὴ σοῦ λείβουν !

Τὴ ρωτᾷ :

— Ποιὸ εἶναι τὸ τυχερὸ παλι-κάρι ποὺ θὰ σὲ κάνει ταῖρι του ;

Ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα σκου-πίζει γρήγορα τὰ βουρκωμένα μίτια της. Σηκώνει περήφανα τὸ κεφάλι. Τοῦ δείχνει τὸν Γκαούρ :

— Αὐτός, γέροντα ! Αὐτὸν ἀ-γαπῶ ! Αὐτὸς θὰ γίνῃ παντο-τεινὸς σύντροφος τῆς ζωῆς μου !

‘Ο ἱερέας γυρίζει σαστισμένος στὸ γαμπρό. Βλέπει ἓνα σαρα-βαλιασμένο γεροντάκι. Σκυφτό, ἀδύναμο, κοκκαλιάρικο ! Μὲ κά-τασπρα μαλλιά καὶ γένηια !

Δὲν πιστεύει στ’ αὐτιά του. Ξαναρωτᾷ τὴν πανώρια Τα-ταμπού :

— Αὐτός, Κόρη μου ; Αὐτὸς εἶναι ὁ γαμπρός ;

Τ’ ἀποκρίνεται μὲ τὴν ἴδια

περηφάνεια. Ἀλλὰ καὶ μὲ πεί-σμα μαζί :

— Ναί ! Ναί ! Ναί !..

‘Ο ἰθαγενῆς παππᾶς κουνάει θλιμμένα τὸ κεφάλι :

— Ἀλίμονο ! ‘Ο Θεὸς Κράου-μπα θὰ θυμώσει πολὺ ἂν εὐλο-γήσω τέτοιο γάμο ! ‘Ο γαμπρός πολὺ γέρος ! Ἡ νύφη μικρὴ κι’ ὁμορφη ! Ἡ εὐτυχία ποτὲ δὲν θὰ σκεπάσῃ τὴ φωλιά σας μὲ τις γαλαζίες φτεροῦγες της !

Γυρίζει ἀμέσως. Κάνει νὰ φύ-γει.

‘Ο Ταρζάν μ’ ἓνα πήδημα βρίσκεται μπροστά του :

— Θέλω νὰ εὐλογήσεις ἀμέ-σως τὸ γάμο τους ! Εἶμαι ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας !

‘Ο ἰθαγενῆς γέροντας τὸν κυττάζει ἀτάραχα :

— Παραμέρησε νὰ περάσω, μικρέ μου... Διαταγὲς παίρνω ἀπ’ τὸν « Ἀρχοντα τοῦ Κόσμου » !

‘Ο Ταρζάν νοιώθει τὸ σφάλ-μα του. Φέρθηκε σὰν ἄμυαλο παιδί ποὺ εἶναι !

Παραμερίζει ὑπάκουα.

‘Ο πρωτόγονος παππᾶς προ-χωρεῖ. Ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ βράχια !

‘Ο μεθυσμένος Ποκοπίκο τοῦ φωνάζει :

— Κύριε Σεβασμιώτατε !.. Μιὰ στιγμή περικαλῶ ! Μὲ τὸ μπαρ-δὸν δηλαδὴ... Μήπως σᾶς κάνω τοῦ λόγου μου γιὰ γαμπρός; Εἶ-μαι Ἀντρακλας δυσθεόρατος. Καινουργῆς, ἀμεταχείριστος καὶ εἰς ἀρίστην κατάστασιν !

Τὰ θολὰ γεροντικὰ μάτια τοῦ Γκαούρ ἔχουν βουρκώσει. Γυρί-ζει. Σέρνει μὲ κόπο τ’ ἀδύναμα κοκκαλιάρικα πόδια του. Προ-

‘Ο Ιθαγενής παππας μουρ-
μουρίζει :

— ‘Αλίμονο ! ‘Ο Θεός Κρά-
ουμπα θά θυμώσει πολὺ ἂν
εὐλογήσω τέτοιο γάμο !

χωρεῖ ἀργά. Κρύβεται στὴ σπη-
λιά του.

Ἡ Ταταμποὺ τὸν ἀκολουθεῖ.
Μπαίνει κι’ ἐκείνη. Τὸν ἀκούει
νὰ ψιθυρίζει :

— ‘Αλίμονο!.. Τί θὰ γίνεῃ τώρα;

.. ‘Ας ξαναβοῦμε ἔξω.

‘Ο Ποκολίκου νυστάζει. Ξα-
πλώνει σ’ ἓνα βραχάκι. Σὰ λί-
γες στιγμὲς ροχαλίζει βαριά.

‘Ο Ταρζάν μένει βαθιά συλ-
λογισμένος. Τοῦ εἶναι ἀδύνατο
νὰ ἐξηγήσῃ τὴν τραγικὴ μετα-
μόρφωση τοῦ Γκαούρ. Τὸ ξανά-
νοιωμα τὸ δικό του !

Ξαφνικά τὰ μάτια του σκο-
τεινιάζουν. Ρωτᾷ τὴ Χουχού :

— Μήπως ἐσύ ; Μήπως ἐσύ
μᾶς πότισες μὲ κανένα μαγικὸ
φίλτρο :

‘Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία κά-
νει τὴν ἀτάραχη. Τακτοποιεῖ τὸ
θρυλικὸ ἱσοῦλοῦφι τῆς :

— Τί λές, ‘Αφεντάκο μου ;
‘Απ’ τὸ ἴδιο κονιάκ κι’ ἀπ’ τὸ
ἴδιο νερὸ περιδρομιάσατε ὅλοι.
Μὲ συγχωρεῖτε κι’ ὅλας !

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
τῆς δίνει δυνατό χαστούκι :

— Πέσ’ μου τὴν ἀλήθεια !..

— Δὲν ξέρω καλέ, ‘Αφεντού-
λη μου !

Τὴν ἀρπάζει στὰ γερά νεανι-
κά του μπράτσα. ‘Ερχεται ἄκρη
— ἄκρη στὸ βάραθρο. Τὴ σηκώ-
νει ψηλά. ‘Ετοιμάζεται νὰ τὴ
γκρεμίσει.

— Λέγε γρήγορα ! γιατί ὁ
Γκαούρ γέρασε ; Γιατί ἐγὼ ξα-
νάνειωσα ;

‘Ἡ Χουχού δὲν δειλιάζει.
Κρατᾷ τὸ μυστικὸ :

— Νὰ μὴ σὲ χαρῶ, ‘Αφεντου-
λάκι μου ! Δὲν ξέρω τίποτα !

‘Ο Ταρζάν τὴν ἀφήνει κάτω.
Μὲ τ’ ἀριστερὸ χέρι ἀρπάζει τὸ
κωμικὸ τσουλούφι τῆς. Μὲ τὸ
δεξιὸ τραβᾷ τὸ μαχαίρι :

— Θὰ μιλήσεις τώρα ;

‘Ἡ πυγμαία νομίζει πὼς θὰ
τῆς κόψει τὸ κεφάλι. ‘Αρνιέται
πάλι.

— Δὲν ξέρω!.. Δὲν ξέρω τί-
ποτα καλέ !

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
τῆς κάνει φοβερή... φοβέρα ;

— Θὰ σοῦ κόψω τὸ τσου-
λούφι !

‘Ἡ Χουχού νοιώθει φρένη. Τὰ

μάτια της γουρλώνουν απ' τὸν τρομό!

— Γιὰ τὸ Θεὸ Ἀφέντη μου! Μὴ μοῦ τὸ κόβεις! Αὐτὸ εἶναι ὅλη ἡ χάρις μου! Ὅλη ἡ τσαμπινιά μου! Περίμενε. Θὰ στὰ ὁμολογήσω ὅλα!...

Τὴν ἴδια στιγμή πλησιάζει ὁ Μπέιμπυ. Φαίνεται βαθιά ὀλιμμένος. Τὰ μάτια του ἀκόμα βουρκωμένα:

— Ἀκουσέ με, πατέρα! Ἐγὼ δὲν θὰ ρθῶ μαζί σου. Δὲν θὰ γυρίσω στὴ σπηλιά. Θὰ μείνω ἐδῶ. Ὁ Γκαούρ εἶναι τώρα γέρος Ἀδύναμος. Ἐχει ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια...

Ὁ Ταρζάν δὲν δίνει σημασία στὸ γιό του. Ἐχουν τώρα σχεδὸν τὴν ἴδια ἡλικία...

Ἡ Χουχού δίνει στὸν Μπέιμπυ τὴν ἄδεια:

— Μείνε, χρυσό μου! Μήπως δὲν τὸ ξέρουμε; Ἀφοῦ εἶσαι... Γκαουρικὸς!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν ἀρπάζει πάλι στὰ χέρια του. Ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ τρομαχτικὰ βράχια. Ὁχι ἀργὰ καὶ προσεκτικὰ σὰν ἄλλοτε. Πηδάει τώρα μ' ἀφάνταστη σβελτοσύνη. Ὅπως ὁ Γκαούρ!

Τέλος φτάνουν κάτω. Παίρνουν τὸ δρόμο γιὰ τὴν σπηλιά τους.

Καθὼς προχωροῦν ἡ Χουχού ὁμολογεῖ τὰ πάντα:

— Τὸ καὶ τό, Ἀφέντη μου!...

.

Η ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ

Ἄς τοὺς προσπεράσουμε..

Φτάνουμε, πρῶτοι ἐμεῖς, στὴ

σπηλιά τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας.

Ἡ σατανικὴ Τζέιν ὀρθή τώρα. Περιμένει μὲ αγωνία νὰ γυρίσουν οἱ δικοί της. Νὰ μάθει νέα!...

Ἀλίμονο! Θὰ τιμωρηθεῖ ἄραγε γιὰ τὸ μεγάλο κακὸ ποῦκανε στὸν Γκαούρ;

Καὶ νά: Ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ φτάνει στ' αὐτιά της. Ξαναπέφτει γρήγορα στὰ στρωσίδια. Παίρνει ὕφος ἐτοιμοθάνατης..

Στὴ σπηλιά μπαίνει πρῶτος ὁ Ταρζάν. Τὸν ἀκολουθεῖ ἡ Χουχού.

Ἡ Τζέιν βλέπει ξανανειωμένο τὸ σύντροφό της. Νοιώθη ἀφάνταστη χαρά. Δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατηθεῖ. Πιετῆται ὀρθή.

— Ταρζάν! Ἀγαπημένε μου Ταρζάν!

Κάνει νὰ τὸν ἀγκαλιᾷσει.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴ σπρώχνει βάνουσα. Μουγγρίζει ἄγρια:

— Κακούργα! Γιατὶ τὸκανεσ αὐτό;

Ἡ καταχθόνια γυναῖκα παίρνει ὕφος ἀδῶας περιστερᾶς.

— Ποιό, Ταρζάν; Τί ἔκανα;

Ἡ Χουχού πετάγεται:

— Περιττὸν νὰ κρύπτεσαι τώρα Μαντάμα μου. Τοῦ τὰ εἶπα ὅλα! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας, ἀλλὰ δὲν γινόταν ἄλλοιως. Κινδύνεψε τό... τσουλούφι μου!

Ὁ Ταρζάν κυττάζει ἔξεταστικά τὴ Τζέιν. Σὰν νὰ τὴ βλέπει γιὰ πρώτη φορά..

Ἀλίμονο! Στὰ νεανικά μάτια του φαίνεται τώρα γρηᾶ. Ποῦ εἴκοσι χρόνων αὐτός. Ποῦ τριανταπέντε—νὰ μὴ γίνει λόγος—

ἐκείνη! Δέκα πέντε χρόνια δια-
φορά! Καὶ τί; Σὲ βάρος τῆς γυ-
ναικας.

Ἡ Τζέϊν παύει νὰ ὑποκρίνε-
ται. Τὰ χεῖλια τῆς στάζουν φαρ-
μάκι ὀχιάς:

— Ναί!.. Ἐγὼ ἔκανα τὸν Γκα
οὐρ γέρο. Ἐγὼ ἔκανα καὶ σένα
εἴκοσι χρόνων! Ἄν δὲν σ' ἀρέ-
σει, μὴ χολοσκάς... Τρέξε στὸ
Νάχρα—Ντού. Αὐτὸς μπορεί νὰ
ξανακάνει τὸ φίλο σου ὅπως ἦτα-
νε: Νέος. Πανώριος. Δυνατός.
Ἀτρόμητος! Μόνο πού πρέπει
πρὶν ἀπ' αὐτὸν νὰ ξαναγίνεις κι'
ἐσὺ ὅπως ἦσουν: Γέρος. Ἀσχη-
μος. Ἀδύναμος. Δειλός!

Ὁ Ταρζάν γίνεται θεριὸ ἀνή-
μερο.

— Ἐξω κακούργα! Ἐξω ἀπ'
τῆ σπηλιά μου Γκρεμοταξίσου!
Νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ!

Ἡ σατανικὴ γυναίκα σκύβει
τὸ κεφάλι. Ἡ Θεία Δίκη τὴν τι-
μωρεῖ.

Βγαίνει ἀργὰ ἀπ' τῆ σπηλιά.
Φεύγει... Παίρνει τὸ δρόμο κα-
τὰ τὴν Ἀνατολή...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
φυσσάει, ξεφυσσάει. Μοιάζει μὲ
ἡφαίστειο ἔτοιμο νὰ ἐκραγεῖ.

Ἡ Χουχού τὸν κυττάζει λοξά.
Μουρμουρίζει μελιστάλακτα:

— Τὸ σωστὸ ἦτανε νὰ φύγω
κι' ἐγὼ μὲ τὴν κυρὰ Μαντάμα..
Μὰ δὲν βαριέσαι, Ἀφέντη μου.
Κι' ἐδῶ στὴ σπηλιά, νοναχούλια
τὰ δνὸ μας, καλὰ θὰ περσοοῦμε
Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Ὁ Ταρζάν δὲν τὴν προσέχει.
Ὁ νοῦς του φτερουγίζει στὴν
Τζέϊν. Ἀρχίζει νὰ νοιώθει τύ-
ψη γιὰ τὸ σκληρὸ τρόπο πού
τῆς φέρθηκε.

Γιὰ πολλὴ ὥρα μένει ἀκίνη-

τος. Μαρμαρωμένος. Τέλος ψι-
θυρίζει μονάχος. Σὰν νὰ παρα-
μιλάει:

— Πρέπει νὰ τρέξω. Νὰ τὴ
γυρίσω πίσω. Ὑστερα θὰ πάω
στὸ μονόφθαλμο μάγο. Θὰ ξανα-
γίνω πενήντα χρόνων. Ὅπως ἦ-
μουνα. Γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ Γκασούρ.
Νὰ ξαναγίνει τὸ εἰκοσάχρονο
πανώριο παλικάρι!

Μ' ἓνα πήδημα βρόσκει' ἔξω
ἀπ' τὴ σπηλιά. Προχωρεῖ τρέ-
χοντας Ψάχνει παντοῦ. Φωνά-
ζει ὅσο πὺ δυνάτὰ μπορεί:

— Τζέεεϊν! Τζέεεεεϊν!...

Καμμιὰ ἀπόκριση Ἡ διαγμέ-
νη Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας,
θὰ βροίσκεται τώρα μακρὰ.

Ξαφνικὰ κάτι κλαδιὰ ἀνασα-
λεύουν. Μιά γλυκερὰ γυναικεία
φωνὴ χαϊδεύει τ' αὐτιά του:

— Ταρζάν! Ἐγὼ εἶμαι. Ἡ
Ζολιάγκα.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ ὁμορφὴ
μελαψὴ κοπέλλα φτάνει χαρού-
μενι κοντὰ του.

Ξαναρχίζει τὴν ἴδια πρωτό-
γονη ἐξομολόγηση τῆς ἀγάπης
τῆς.

— Ταρζάν, ἀκόμα πονάει ἡ
καρδιά μου. Δὲν μπορῶ νὰ φάω.
Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ! Πᾶρε
με σκλάβά σου!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
δὲν εἶναι γέρος πιά. Στὰ στήθεα
του χτυπάει καρδιά εἴκοσι χρό-
νων.

Ρίχνει παράξενες ματιὰς στὴν
ὁμορφὴ μελαψὴ ἰθαγενῇ. Τὸ
νεανικὸ αἷμα πού τρέχει στὶς
φλέβες του γρήγορα κοχλάζει.
Τὸ μυαλὸ του θολώνει. Τ' αὐ-
τιά του βουτίζουν παράξενα. Νο-
μίζει πὺς ἀκούει μιὰ ἀγνωστὴ
φωνή. Φαντάζεται πὺς τοῦ λέει

σιγά.

— Κουτέ! Πάψε νά κυνηγᾷς τὴ Τζέιν. Αὐτὴ εἶναι γρηά. Ἐσύ εἶσαι τώρα πολὺ νέος! Αὐτὸ τὸ δεκαεξάχρονο ἀγριολούλουδο σου ταιριάζει. Μὴ τ' ἀφήσεις νά χαθεῖ. Κόφτο. Τὸ μῦρο του θὰ σοῦ μεθύσει τὴν καρδιά! Θὰ σὲ κάνει νά νοιώσεις τὰ νειάτα σου! Νά τὰ χαρεῖς!

Ἡ φανταστικὴ φωνὴ συνεχίζει:

— Ξέχασε τὸν Γκαούρ. Μὴ τὸν λογαριάζεις πιά... Μὴ θυσιάζεις τὰ νειάτα σου γιὰ νά τὸν σώσεις ἀπ' τὰ γεράματα. Θὰ εἶσαι κουτός! Πολὺ κουτός!

Ὁ Ταρζάν χάνει πιά τὴν ψυχικὴ του δύναμη. Δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθεῖ στὸν πειρασμό.

Ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά τὴν ὁμορφὴ Ζολιάγκα. Τρέχει. Τὴ φέρνει στὴ σπηλιὰ του.

Ἡ Χουχού κυττάζει παραξενεμένη.

— Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας... Ἀλλὰ ποιά καρακάξα εἶναι τοῦ λόγου της;

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν ἔχει πολλὰ λόγια:

— Εἶναι ἡ Ζολιάγκα. Ἡ καὶ νούργια Κυρά σου!

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία στραβομουτσουνιάζει. Γελάει ψεύτικα:

— Χά, χά, χά! Βρὲ μοῦτρα γιὰ κυρά Μαντάμα!

Προχωρεῖ μεγαλόπρεπα στ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Πρὶν φύγει σταματᾷ μιὰ στιγμὴ. Γυρίζει τὸ κεφάλι. Κυττάζει τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζολιάγκα μὲ περιφρόνηση:

Ἡ Χουχού στραβομουτσουνιάζει:

— Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας... Ἀλλὰ ποιά καρακάξα εἶναι τοῦ λόγου της;

— Ἡ σιωπὴ μου πρὸς ἀπάντησίν σας! Τοῦ λόγου μου παγαίνω πρὸς προϋπάντησιν τῆς κυρά Μαντάμας! Δὲν πρόκειται περὶ διότι παρεξηγήθηκα λόγῳ ζηλοφθοσύνης καὶ ἀντεραστίας! Οὐδόλως! Ἀλλὰ καὶ νά προκειτότανε, ζαμάν φού! Ἐνα μόνο θὰ σᾶς πῶ: Ἀμφότεροι καὶ οἱ δύο ὁμοῦ μαζί, εἰσθε βλάξ! Νά... μὴ μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Φεύγει μὲ τὸ κεφάλι πίσω, Μὲ τὴ μύτη ψηλά!

Τ Ε Λ Ο Σ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ἀγαπημένοι μου φίλοι κι' ἐχθροί :

Τὸ μεγάλο τόλμημα ποὺ ἔκανα νὰ δημιουργήσω ἓνα δικό μας Περιοδικό. πέτυχε.

Ὁ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» θὰ ζήσει πιά ὅσο θὰ ζῶ κι' ἐγώ. Καί θ' ἀνήκει πάντοτε σὲ σᾶς. Σὲ σᾶς ὅλους ποὺ μὲ τὴν ἀγάπη, τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ὑποστήριξή σας, κατάφερε ν' ἀπλώσει ρίζες καὶ νὰ σταθεῖ.

Τώρα, γερὸς κι' ἀκλόνητος σὰν τὰ γιγαντώσιμα δέντρα τῆς Ζούγκλας, δὲν λογαριάζει κανένα σίφουνα ! Καρμιά μπόρα !

Χιλιάδες γνήσια Ἑλληνόπουλα. Γκαουρικοί καὶ Ταρζανικοί, θὰ κάνουν τὸ πᾶν γιὰ νὰ προστατέψουν τ' ἀγαπημένο καὶ δικό τους Περιοδικό. Μὲ τὴν ἀγάπη σας ὁ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» δὲν φοβάται κανένα !

Γιατί πρῶτ' ἀπ' ὅλα εἶναι Ἑλληνικός. Ἑλληνικός ὅσο καὶ τὸ χῶμα τῆς ἀθάνατης Πατρίδας μας !

Οἱ ἱστορίες του δὲν σᾶς προσφέρουν μονάχα ψυχαγωγία. Κάνουν καὶ ἄλλο πῶς σοβαρό : Σᾶς ἐμψυχώνουν. Σᾶς θερπεύουν τὴ θέληση. Φουντώνουν στὰ στήθεια σας τὴν ἀθάνατη κι' ἱερή φλόγα τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας ! Σᾶς κάνουν νὰ νοιώθετε περηφάνεια γιὰ τὴ μεγάλη κι' ἐνδοξη καταγωγή σας.

Τὸ παράδειγμα τοῦ θρυλικοῦ Ἑλλήνα Γκαοῦρ σᾶς δείχνει σὰν λαμπρὸς φίρος τὸν ἴσιο δρόμο τῆς Ἀγάπης, τῆς Τιμῆς καὶ τοῦ Καθηκόντος.

Ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ τοῦ μοιάσουν.

*Σᾶς Ὀμιλεῖ
ὁ Κος Νίκος*

Ὁ μελαφὸς γίγαντας τῆς Ζούγκλας εἶναι καὶ θὰ μείνει πάντοτε ἡ ἰδανικὴ μορφή τοῦ γνήσιου Ἑλλήνα. Τοῦ πραγματικοῦ Χριστιανοῦ ! Τοῦ ὑπέροχου ἀνθρώπου ! Ἐγώ, ὅταν μέρες καὶ νύχτες σκυμμένος στὸ μαρτυρικό γραφεῖο μου, γράφω τὰ κείμενα ποὺ διαβάζετε, ἔναν πόθο ἔχω. Ἐνα σιγὸπὸ : *Νὰ κάνω ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα ν' ἀποκτήσουν τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά τοῦ Γκαοῦρ !* Τιποτ' ἄλλο !

Ἄν τὸ καταφέρω, θὰ γίνω ἀφάνταστα περήφανος κι' εὐτυχισμένος !

Τὰ τυχόν κέρδη ἀπ' τὸ Περιοδικό δὲν ἀνήκουν σὲ μένα. Εἶναι δικὰ σας. Θὰ τὰ ξοδεύω σπάταλα γιὰ νὰ σᾶς παρουσιάζω τὸν

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» κάθε βδομάδα και πιο καλόν : Με περισσότερες σελίδες. Με νέα ἐπὶ πλέον ἀναγνώσματα. Με πλούσια εικονογράφηση.

Ἐμένα μου φτάνει μονάχα μιὰ ἱκανοποίηση πού δοκιμάζω : Τό ὅτι εἶμαι λεύτερος τώρα νὰ γράφω και νὰ παρουσιάζω τὸ Περιοδικό ὅπως ἀρέσει σὲ σᾶς ! Σὲ σᾶς πού ἀνήκει πραγματικά.

Γιατί, μάθετέ το μιὰ γιὰ πάντα : Ὁ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» εἶναι ἀπῶλυτα δικός σας. Ἐσεῖς εἶσαστε οἱ Ἐκδότες κι' οἱ Ἰδιοκτῆτες του.

Γιατί ἐσεῖς, Ἑλληνοπούλες κι' Ἑλληνόπουλα, πὺ ἀπ' τὸ ὑστέρημα σας τ' ἀγοράζετε κάθε βδομάδα, πληρώνετε ὅλα τὰ ἐξοδα τῆς ἐκδόσεώς του.

Ἄρα δικός σας εἶναι, και δικός σας θὰ μείνει πάντοτε ὁ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ».

Ἄν θέλετε, ρίχτε μιὰ ματιά στὴν τελευταία σελίδα. Ἐκεῖ, μέ-

σα στὸ πλαίσιο, θὰ δεῖτε ποιὸς εἶναι ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ Περιοδικού μας.

Και κάτι ἄλλο ἀκόμα : Χιλιάδες γράμματα ἀπὸ μικροὺς και μεγάλους ἔχω στὰ χέρια μου. Γράμματα πραγματικά. Με ὀνόματα, ὑπογραφές και διευθύνσεις. Καθ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι κι' ἓνας ὕμνος γιὰ τὴν ἐλληνικότητα και τὸν πατριωτισμὸ τοῦ Περιοδικού μας.

Τις ἐπιστολὲς αὐτὲς τις φυλάω σὰν τὰ μάτια μου. Γρήγορα ἐλπίζω νὰ τις δημοσιεύω σ' ἓνα χωριστὸ λεύκωμα. Γιὰ νὰ δώσω ἔτσι, μιὰ ἀπάντηση σ' ὅλους ἐκείνους πὺ γράφουν πὺς ὁ Γκαούρ εἶναι ραγιάς, προδότης, ἀπιστος και βάρβαρος. Πολλὰ ὅμως εἶπαμε. Καταλαβαίνω πὺς σᾶς κούρασα.

Ἐμπρὸς λοιπόν ! Τὸ λόγο ἔχει τώρα ὁ φοβερός και τρομερός Ποκοπῖκο.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ὁ κ. ΝΙΚΟΣ

ΠΟΚΟΠΙΚΟΣ

Κυνηγὸς ἀγρίων Κονίκλων. Γόης φιδίων και γυναικῶν.
Προστάτης κουτῶν και ἀδυνάτων, και

ΑΝΤΡΑΚΛΑΣ ΔΥΣΘΕΟΡΑΤΟΣ ΟΛΕ!

Ἀγαπητά μου μικρόβια,
Γειά-χαρά ντάν !

Μπαροῦφες και φούμαρα μᾶς ἀράδιασε πάρα πάνω ὁ κύριος Νικολάκης ὁ γκαουρογράφος. Πολὺ τὸν γουστάρω, ἀδερφέ μου ! Ἄλλὰ μὴ δίνετε βάση στὴν πεννιὰ του.

Τοῦ λόγου μου πὺ κουβεντιά-ζω, κάτι ξέρω. Τώρα λέει πὺς τὸ Περιοδικό εἶναι δικό σας και τὰ τοιαῦτα. Ὅμως σὲ λίγους μῆνες πὺ θὰ κολουπάει στὴ λίρα, οὔτε μπονζοῦρ δὲν θὰ καταδέχεται νὰ μᾶς πεῖ. Με ἀντιλήθεσθε ;
Τὸ λοιπόν ξνα κι' ἓνα κάνουν

τρία : Τὸ περιοδικὸ δὲν εἶναι κα-
νενοῦ. Εἶναι δικό μου. Μάλιστα !
Καθότι ἀνευ ἐγώ, οὔτε μισό τεῦ-
χος δὲν θὰ πούλαγε !

Ὁλάκερη ἡ Ἑλλάδα ἀπ' ἄκρη
σ' ἄκρη τυγχάνει Πεκκοπιχιτιά !
Ἀμέες ! Κουράγια τὸ λοιπὸν Μαν-
τράχαλοι καὶ πιτσιρικτιά ! Ἡ χα-
τζάρα μου νᾶναι καλὰ καὶ μὴ
φοβοῦ Μαριάμ ! Ἀπὸ δὴ καὶ
μπρὸς τοῦ λόγου μου θὰ κάνω
κουμάντο. Μὲ παρακολουθεῖτε ;

Καὶ τώρα σκαμὸς ν' ἀκούσετε
τὸ πρόγραμμά μου.

Ὅποιοι γουστᾶρει νὰ ἐκδίδεται
ἡ «Γκαουροταρζάνα» δεόν νὰ
κόψει τὸ στέργο του διὰ τὰ κα-
τωτέρω :

Πρῶτον. Νὰ «κατεβαίνει» κά-
θε Τρίτῃ τῇ διφραγκιᾷ καὶ ν' ἀ-
γοράζει φρέσκια-φρέσκια τὴν τευ-
χάρα μου. Ἀντιλαβοῦ ;

Δεύτερον. Ἄν τῇ εἵσκει τσι-
φτικια νὰ βουτάει τοὺς μαχαντά-
σηδες ἀπ' τ' αὐτὶ καὶ νὰ τοὺς
παγαίνει ν' ἀγοράζουμε κι' ἐκεῖ-

νοι, Εἰς περίπτωσιν δυστροπώ-
σεως νὰ πέφτει στράξ !

Τρίτον. Νὰ μὴ δανεῖζει τὴν
«Γκαουροταρζάνα» του εἰς οὐδὲν
σελέμῃ. Ἡ τράκα ἀνάγνωσις ἀπη-
γορεύεται διὰ ροπάλεος. Εἰς τοὺς
ἀπενταρῶδεις, ἡ τευχάρα ἀπο-
νέμεται δωρεὰν καὶ παραχρῆμα.

Τέταρτον. Νὰ πάρει μέρος στὸ
Διαγωνισμό καὶ νὰ στείλει γράμ-
ματα περὶ Πατρίς καὶ τὰ τοιαῦτα.

Πέμπτον. Ἄμα ἀποκτήσει τὸ
ὑποδήλατο, νὰ μ' ἀφήνει νὰ κα-
βαλλάω στὴ σκάρα.

Παρασκευόν. Νὰ μοῦ ὀρκιστεῖ
πίστη καὶ ἡπακοή μέχρι ἔρδε !

Σάββατόν. Νὰ καταταγεῖ ἐθε-
λοντῆς στὴ διεθνῇ ταξιαρχάρα μου.
Στὴν *Γαξιαρχάρα τῶν Ἰπποτῶν*
τῆς Σκουριασμένης Χατζάρας.

Κυριακόν. Πληροφορίαι ἐντός.
Ἐλλείψει ἐντός, εἰς τὸ ἀπέναντι
καφφενεδακί. Ὅλέ !

Στὴν ἄλλῃ Τευχάρα θὰ σᾶς τὰ
κάνω πρὸ λιανά.

Γιὰ σας ἔχνη ἐλάχιστα.

Ο ΠΕΚΚΟΠΙΚΑΡΟΣ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ :

Διαβᾶστε τὸ ἐπόμενο τεῦχος ἀριθ. 4

"Ο ΛΑΚΚΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΜΠΡΕΣ,,

Γραμμένω ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

**Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ
ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
τοῦ θρυλικοῦ Περιοδικοῦ**

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Ἀρχισε τὴν 16ην Ὀκτωβρίου 1951

Τελειώνει τὴν 16ην Φεβρουαρίου 1952

Τὸ κοσμαγάπητο καὶ γνήσιο Ἑλληνικὸ Περιοδικὸ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» ἔχει προκηρύξει ἓναν μεγάλο πανελλήνιο πατριωτικὸ διαγωνισμό.

Ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα—ἀγόρια καὶ κορίτσια—σὲ ὅποιο μέρος τῆς γῆς κι' ἂν ζοῦν, μποροῦν νὰ πάρουν μέρος σ' αὐτόν.

Τὸ θέμα τοῦ διαγωνισμοῦ μας εἶναι τὸ ἑξῆς :

«ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΕΡΦΑΝΟΙ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΜΕ ΕΛΛΗΝΕΣ ;»

Ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, μορφωμένοι καὶ ὄχι, στείλτε μας ἓνα γράμμα. Μέσα σ' αὐτὸ ἀφήστε τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά σας νὰ ξεχειλίσουν ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴ μεγάλη κι' ἀθάνατη Πατρίδα μας : Τὴν Ἑλλάδα !

Στὶς σελίδες τοῦ γράμματός σας πρέπει νὰ μᾶς περιγράψετε τὸν ἱερό ἐθνοφιλισμό πὺν πλημμυρίζει τὴν ὑπαρξή σας, ὅταν συλλογιόσαστε πὺς μέσα στὶς φλέβες σας κυλάει τὸ ὑπέροχο κι' εὐγενικὸ ἑλληνικὸ αἷμα ! Τὸ ἴδιο αἷμα πὺν κυλάει καὶ στὶς φλέβες τοῦ ὑπεράνθρωπου συμπατριώτη μας : Τοῦ Γκαούρ !

Κανένα παιδί νὰ μὴ διστάσει νὰ μᾶς γράψει. Ἐμεῖς δὲν θὰ ἐξετάζουμε ἂν οἱ ἐπιστολὲς εἶναι ἀσύττακτες, κακογραμμένες ἢ ἀνορθόγραφες. Θὰ προσέχουμε μονάχα τὴν ἔννοια πὺν θὰ ἔχουν

τὰ γραφόμενά σας.

Ἀπ' ὅσα γράμματα λάβουμε θὰ ξεχωρίσουμε ἑκείνα πὺν θὰ κλείνουν μέσα τους τὸν πῖο μεγάλο πατριωτισμὸ καὶ τὴν πῖο μεγάλη ἀγάπη γιὰ τὴν ἀθάνατη Ἑλλάδα μας.

Ἡ σύνταξη κι' ἡ ὀρθογραφία στὰ γράμματά σας δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν. Ξέρουμε πὺς ἓνα παιδί τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ γράψει σάν ἓνα μαθητὴ Γυμνασίου. Ὅμως αὐτὸ γιὰ τὸ διαγωνισμό μας δὲν ἔχει καμμιά σημασία. Ἐμεῖς θὰ βραβεύσουμε τὶς ψυχὲς καὶ τὶς καρδιὲς σας. Ὅχι τὶς γραμματικές σας γνώσεις.

Αὐτὸ δὲν θὰ πεῖ, βέβαια, πὺς τὰ καλογραμμένα γράμματα θ' ἀπορριφτοῦν. Κάθε ἄλλο. Μακάρι ὅλα τὰ παιδιά πὺν μᾶς διαβάζουν νὰ ἦταν μορφωμένα. Τόσο τὸ καλύτερο.

Ἐμπρὸς λοιπὸν παιδιά. Πάρτε ὅλοι μέρος στὸ μεγάλο πατριωτικὸ διαγωνισμό.

Ποτὲ στὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχει ξαναγίνει τόσο μεγάλος πατριωτικὸς διαγωνισμός.

Τὰ γράμματά σας στὴ Διεύθυνση : ΝΙΚΟΝ Β. ΡΟΥΤΣΟΝ Ἀγίου Μελετίου 93, Ἀθήνας.

Ἄν κανένα παιδί εἶναι πολὺ φτωχὸ, ἂς μὴ βάλει στὸ γράμμα του γραμματόσημο. Θὰ τὸ πληρώσει διπλό, ὁ Κορ Νίκος.

Ὁ διαγωνισμὸς τελειώνει στὶς
16 Φεβρουαρίου 1952.

Μὴ ξεχνάτε νὰ μᾶς γράφετε
καθαρά τ' ὄνομα καὶ τὴ διεύ-
θυνσή σας. Θὰ δημοσιεύουμε ὁ-

λα τὰ ὀνόματα γιὰ νὰ βλέπετε
ὅτι λάβαμε τὰ γράμματά σας.

Λεπτομέρειες γιὰ τὸ Διαγωνι-
σμὸ θὰ βρῆτε στὸ 5ο Τεύχος,
στὴ στήλη τῆς Ἀλληλογραφίας
τοῦ κ. Νίκου.

ΜΗ ΞΕΧΝΑΤΕ:

Ἀπὸ τὸ πρῶτο τεύχος τοῦ
«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» μπῆκαν
οἱ θεμέλιοι λίθοι δυὸ μεγάλων
Πατριωτικῶν Ὁμάδων. Οἱ τί-
τλοι τους θὰ εἶναι:

1) *Φιλικὴ Ὁμάς Γκαουρι-
κῶν (Φ.Ο.Γ.).*

2) *Φιλικὴ Ὁμάς Ταρζανι-
κῶν (Φ.Ο.Τ.).*

Σὲ κάθε πόλη καὶ σὲ κάθε
χωριό, μποροῦν νὰ ὑπάρχουν
ὅσεςδήποτε Ὁμάδες.

Κάθε Ὁμάδα θὰ ἔχει ἓναν
Ἀρχηγό, ἓναν ὑπαρχηγό, ἓνα
γραμματέα, ἓνα ταμία καὶ τὰ μέ-
λη της. Ὅλοι μαζί δεν μπορεῖ
νὰ εἶναι λιγώτεροι ἀπὸ ἑπτὰ.

Πρῶτος καὶ κύριος σκοπὸς τῶν
Ὁμάδων αὐτῶν εἶναι ἡ ἀγάπη
γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Οἱ δυὸ παρατάξεις θὰ συνα-
γωνίζονται στὸ στίβο μιᾶς ὑπέ-
ροχης κι' εὐγενικῆς ἀμιλλας:
Ν' ἀποδείξουν στὴν Πατρίδα μας
ποιοὶ τὴν ἀγαπᾶνε περισσότερο:
Οἱ Γκαουρικοὶ ἢ οἱ Ταρζανικοὶ.

Κάθε ὁμάδα πρέπει νὰ στεί-
λει καθαρογεγραμμένα τὰ ὀνό-
ματα τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὑπαρχηγοῦ,
γραμματέα, ταμία καὶ τῶν με-
λῶν, μαζί μὲ τὶς διευθύνσεις
τους.

Θὰ λάβουν ἀμέσως ὅλοι ἀπὸ
μιὰ καλλιτεχνικὴ ταυτότητα.

Ἐπίσης σύντομα θὰ κοποῦν
μεταλλικὲς κονκάρδες μὲ ἀνά-
γλυφα τὰ κεφάλια τοῦ Γκαοῦρ
καὶ τοῦ Ταρζάν. Θὰ μοιραστοῦν
σ' ὅλους.

Ἔτσι οἱ Γκαουρικοὶ κι' οἱ Ταρ-
ζανικοὶ ποὺ θὰ φοροῦν στὸ πέ-
το τους τὴν κονκάρδα, θὰ γνω-
ρίζονται μὲ τὴν πρώτη μᾶτια
μεταξὺ τους.

Ἐμπρὸς λοιπὸν παιδιά! Φτι-
ᾶτε ἀμέσως τὶς Ὁμάδες σας
Φ.Ο.Γ. καὶ Φ.Ο.Τ.

Ὅποιος ἀποκτήσει ταυτότητα
θὰ μπορεῖ νὰ ἐγγράφεται συν-
δρομητὴς στὸ Περιοδικό μας μὲ
ἐκπτώση 35 ο.ο.ο. Δηλαδή ἀντὶ νὰ
πληρώνει τὸ χρόνο 130.000, θὰ
δίνει μονάχα 84.500 δραχμῆς.
Μὲ ἄλλα λόγια τὸ τεύχος, ἀφαι-
ρουμένων τῶν ἐξόδων κλειστῆς
ἀποστολῆς 26.000 δραχ., τὸ χρό-
νο, θὰ τοῦ στοιχίζει μόνο 1125
δραχμῆς. Στὴ μισὴ σχεδὸν τιμῇ.

Τὰ χρήματα γιὰ τὴ συνδρομὴ
μπορεῖτε νὰ τὰ στέλνετε μὲ τα-
χυδρομικὴ ἐπιταγὴ στὴ διεύθυ-
ση: *Νικόλαον Β. Ροῦτσον*, Ἀ-
γίου Μελετίου 93, Ἀθήνας.

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

Λάβετε όλοι μέρος στόν

ΜΕΓΑΛΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΜΑΣ

‘Απαντήσατέ μας στό έρώτημα:

**“ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑΜΑΣΤΕ ΠΕΡΗΦΑΝΟΙ
ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΜΕ ΕΛΛΗΝΕΣ,,**

Οί καλύτερες άπκντήσεις θά δημοσιευθοῦν στό
Τεύχη μας μαζί με τίς φωτογραφίες τών βρα-
βευθησομένων.

ΟΛΑ ΤΑ ΑΛΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΑΙ
Δυνάμει του Νόμου 1092/1938, Άρθρον 17, άπα-
γορεύεται άνεξαίρέτως είς όλας τάς ‘Εφημερίδας
καί τά Περιοδικά, ή χορήγησις βραβείων, δώ-
ρων κλπ.

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ θά διαβάσετε στό Τεύχος
άριθ. 5. Στήλη ‘Αλληλογραφίας.

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΙΝΗΣ

‘Αριθμ. τεύχους 3

Τιμή τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1951

ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ:

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:

Γιά τήν σύνταξη καί έκδοση: **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

‘Οδός ‘Αγίου Μελετίου 93.

Γιά τήν εκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** ‘Αναξαγόρα 20

Προσωρινά Γραφεία:

Τυπογραφείο ΚΑΪΤΑΤΖΗ — ‘Αναξαγόρα 20—ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω άπ’ τή Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιά ένα χρόνο δρχ. 130.000.

Γιά τό ‘Εξωτερικό Δολλάρια 12.

Γιά δσους ανήκουν σέ ‘Ομάδες Γκαουρικών
ή Ταρζανικών, δρχ. 84.500, ή Δολλάρια 8.

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΟΧΗ

- 1) Μονομαχία Γκαούρ - Ταρζάν
- 2) Ο Φτερωτός Βρυκόλακας
- 3) Το Λαγικό Φίλτρο.
- 4) Ο Λάικος με τις Κόμπρες.
- 5) Το Τέρα; των Τεράτων.
- 6) Η Μάχη με το Χάρο.
- 7) Ο Στοιχειώμενος Βράχος.
- 8) Η Χώρα των Νεκρών.
- 9) Το Όριο της Καταγίδας.
- 10) Η Φοιή των Φαντασμάτων.
- 11) Ο Θεός της Χρυσής Φωτιάς.
- 12) Η Φοιή του Σκορπού.
- 13) Ο Σκελετός του Άραπη.
- 14) Το Στοιχεί της Φοιής.
- 15) Η Ματωμένη Βροχή.
- 16) Το Φάντασμα της Στριγγλάς.
- 17) Γοργίλας με Φτερά.
- 18) Το Φίδι του Μάγον.
- 19) Το Τέρα; της Λίμνης.
- 20) Ο Χάρος των Τρελλών.
- 21) Το Θερί της Καταπακτής.
- 22) Το Μυστικό του Στοιχειού.
- 23) Οι Φωτιές των Νεκρών.
- 24) Τα Βράχια του Τρόμου.
- 25) Ο Γιος του Κεραυνού.
- 26) Η Όψη του Βρυκόλακα.
- 27) Τα Αποσπασμένα Φιδιά.
- 28) Ο Μάγος με τα Τέρατα.
- 29) Ο Κολασμένος Γιγαντας.
- 30) Στην Καλιά του Κροκόδειλου.
- 31) Ο Τρομερός Κτηνόανθρωπος.
- 32) Η Πράσινη Νεκροκεφαλή.
- 33) Το Ταμπά των Κακούργων.
- 34) Η Σπρίδα με τα Φιδιά.
- 35) Επανέσταση των Θερών.
- 36) Το Φτερωτό Μαχαίρι.
- 37) Ο Γεώλιος Γιγαντας.
- 38) Ο Ξεφύτης της Ζούγκλας.
- 39) Τα Πέτρινα Είδωλα.
- 40) Ο Δαίμονας της Μπόρας.
- 41) Η Παγίδα του Νεκρού.
- 42) Ο Άρξοντας του Τρόμου.
- 43) Ο Τερατόμορφος Μαχαράγας.
- 44) Το Φίλτρο της Κασίας.
- 45) Ο Βαλοσπασμένος Σείτης.
- 46) Ο Δήμιος των Τεράτων.
- 47) Θανάσιμη Γιγαντομαχία.
- 48) Οι Πενασμένοι Άνθρωποφάγοι.
- 49) Το Δόλωμα του Προδότη.
- 50) Το Τάμ - Τάμ του Δαίμονα.
- 51) Η Σαχ του Κορμασμένου.
- 52) Το Άγαλμα του Σατανά.
- 53) Το Μαρτύριο Τέρα.
- 54) Η Κιρκινή Νεροφίδα.
- 55) Η Μόσχα του Καβιάλου.
- 56) Ο Δολοφόνος του Βρυκόλακα.
- 57) Ο Τρελλός Μονομάχος.
- 58) Το Νησί των Λεπρών.
- 59) Το Χωριό των Άποκαταθρόνων.
- 60) Ο Γκερμής του Διαβόλου.
- 61) Στα Καζάνια των Άγριων.
- 62) Ο Θρασύς των Δολοφόνων.
- 63) Ο Πέτριος Κροκόδειλος.
- 64) Ο Μυριασμένος Ανάκτορας.
- 65) Ο Κυνήγος των Κεφαλών.
- 66) Το Τέρατα του Βυθού.
- 67) Ο Ίερός Έλεφαντας.
- 68) Ο Τρομερός Φαλαγονόμος.
- 69) Η Φοιή του Δεινόσαυρου.
- 70) Στις Φλόγες των Ανατρίλων.
- 71) Ο Χρυσός Καρχαίος.
- 72) Οι Δαίμονες των Όδρανών.
- 73) Η Γιγαντοσφημ Άρξινη.
- 74) Τα Τέρατα του Κάτω Κόσμου.
- 75) Η Σαχ του Όλεθρου.
- 76) Το Τραγικό Μονοπάτι.
- 77) Το Αστροπέλας της Νύχτας.
- 78) Ζωντανόι στους Τάφους.
- 79) Το Βίραθρο της Καταστροφής.
- 80) Ο Γός; των Φιδιών.
- 81) Αλχημικός στα Σύννεφα.
- 82) Το Πηγάδι με τα Διαμάντια.
- 83) Το βασίλειο του Σκότους.
- 84) Επέθεση των Φιδανθρώπων.
- 85) Τα Ζωντανά Πτώματα.
- 86) Ο Άγγελος της Συμφορίας.
- 87) Ο Βράχος του Διαβόλου.
- 88) Ο Βασιλιάς των Κεραυνών.
- 89) Διά Πυρός και Σιδήρου.
- 90) Το Άνθος του Κακού.
- 91) Ο Σίφοντας του Χαιμού.
- 92) Η Μάγισσα της Φοιής.
- 93) Ο Θρόνος της Αμασίας.
- 94) Ο Θεός των Άνθρωποφάγων.
- 95) Φωτιά στη Ζούγκλα.
- 96) Το Ταμπά των Δαιμόνων.
- 97) Ο Κόκκινος Καταρράκτης.
- 98) Σατανάδες με Φτερά.
- 99) Ο Καταχθόνιος Μαχαράγας.
- 100) Ο Χορός των Βρυκόλακων.
- 101) Το Νησί της Απομόνωσης.
- 102) Χαλάς από Διαμάντια.
- 103) Το Άνθρωποφάγο Δέντρο.
- 104) Ο Κυνήγος των Λαθρεμπόρων.
- 105) Η Άρχοντισσα του Άδης.
- 106) Ο Κουρσός των Ψυχών.
- 107) Το Έγκλημα του Θεού.
- 108) Το Καμίν των Κολασμένων.
- 109) Ο Χορός των Ήφαιστων.
- 110) Το Ποντί του Άκείρου.
- 111) Ο Χαλασμός του Κόσμου.
- 112) Ο Θρίαμβος του Ταρζάν.
- 113) Ο Γκαούρ στην Ελλάδα.

ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΟΛΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Η ΜΕΓΙΣΤΑΔΑΚΤΗ ΜΑΜΖΕΛ ΧΟΥΧΟΥ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000